

தாரகை

ஜூன் 83

ரூபா 3/-

மூலக்கிரந்தி
 மலையாள மொழிபெயர்ப்பு
 குருகுலம் கல்வி நிறுவனம்
 மதுரை

- ஜெயபாலன்
- நௌஸாத்
- ஜுஸ்பிகா ஷெரீப்
- மு. சடாட்சரம்
- சாருமதி
- எம். சிந்துஜா
- சோலைகினி
- இராசரத்தினம்
- வீ. கே. எம். ககமை
- கே. எம். பாருக்
- கௌரிதாஸன்



- அன்புமணி
- ஞானரதன்
- விஷ்ணுநாதன்

卐 க வி தை ச் சிறப்பிதழ் 卐

தாரகை

சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் கதை, கவிதைகளில் வரும் பெயர்கள், சம்பவங்கள் கற்பனையே. கட்டுரைகளின் கருத்துக்களுக்கு கட்டுரையாளரே பொறுப்பாளியாவார்.

ஏப்ரல்
ஜூன்

9

"THARAKAI", 21/4, FATIMAGIRI ROAD, BATTICALOA, SRI LANKA.

சென்ற இதழ் தலைங்கத்தைப் பார்த்ததும், அனைவரும் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு பத்திரிகையின் அத்திவாரமான பொருளாதாரப் பின்னணியை வலுப்படுத்தியிருப்பார்களென யாராவது நம்பியிருந்தால் ஏமாந்துதான் போவீர்கள். வழமைபோல் ஒத்துழைப்புத்தரும் இதயமுள்ள நெஞ்சங்கள் மட்டும், ஆறுதலாக நான்கு வார்த்தைகள் எழுதி அநுதாபம் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். மற்றபடி பலன் என்னவோ பூஜ்யம்தான்!

இந்த இழி நிலைமைகளைத் தெரிந்துகொண்டும் பத்திரிகைகளை வெளியிடும் ஆசிரியர்கள் உண்மையிலேயே துணிச்சல்காரர்தான். அண்மையில் கூட சந்திப்பு, மாருதம், தாயகம் என்ற மூன்று சஞ்சிகைகள் மலர்ந்துள்ளன. நிறைமதி என்றொரு சஞ்சிகை வெளிவரப்போவதாக அறிகிறோம். சபாஷ்! 'பூபாளம்' சஞ்சிகை இனி வெளிவரவா என்று காற்றுவாக்கில் அடிபட்ட ஒரு செய்தியைப் பொய்யாக்கி, அதுவும் தனது மூன்றாவது இதழையும் ஜனனித்துள்ளது. 'கோகிலம்' மூன்றாவது இதழும் வெளிவரப்போவதாக அறிகிறோம். ஏன், தாரகையின் ஒன்பதாவது இதழ்கூட இதோ, உங்கள் கைகளில்... இவற்றில் போஷாக்குடன் நின்று வளர்ந்து எந்தக் குழந்தை உயிர்வாழப்போகிறதோ? காலம்தான்... அல்ல, அல்ல; இலக்கியத் தாகமீதுற்ற சுவைஞர்கள் - வாசகர்களாகிய நீங்கள் தான் பதில் சொல்லவேண்டும்!

புதுக்கவிதை பற்றிய குறிப்பு இந்த இதழில் முழுமை பெறுகிறது. இதை யொட்டிய அறிஞர், சுவைஞர், கவிஞர், வாசகர் கருத்துக்களை எதிர்நோக்குகிறோம். கவிதை பற்றிய ஆழ்ந்த கண்ணோட்டமுடைய பிறிதொரு கட்டுரை அடுத்து வரும்.

இந்த இதழில் விஷ்ணுநாதன் என்றோர் இனைய தலைமுறை எழுத்தாளர் அறிமுகமாகிறார். இவரின் எழுத்தில் நம்பிக்கை சுடர்விடுகிறது. தன்னது ஆளுமையை ஆழமாகப் பதித்து நிறையவே எழுத வாழ்த்துகிறோம்.

இன்னும் புதுப்புது அம்சங்களுடன் எங்கள் பயணத்தை இனிது தொடர, உங்கள் இதயபூர்வமான ஒத்துழைப்பை நல்குமாறு மறுபடியும் அழைப்பு விடுக்கின்றோம்.

குறிப்பிட்டபடியே இந்த இதழ் கவிதைச் சிறப்பிதழாக மலர்ந்துள்ளது. மரபுவழிக் கவிஞர்கள் பலர், ஏனோ பேனையைத் தொடுவதில்லையென்று மௌனித்துவிட்டனர் போலும். இயன்றவரை இனைய தலைமுறையினருக்கே அதிக வாய்ப்புக் கொடுத்துள்ளோம். இதழ்பற்றிய அபிப்பிராயங்களை அறிய விழைகிறோம்.

கவிதைச் சிறப்பிதழோடு மட்டும் நமது பயணம் நின்றுவிடப்போவதில்லை. இன்றொரு புதிய திட்டம் வகுத்துள்ளோம். அதனையும் விரைவில் அறியத்தருவோம். இதுவும் கவிஞர்களுக்கான ஒரு வரப்பிரசாதமே. அந்தச் செய்தி கிடைக்கும்வரை சற்றுக் காத்திருங்கள்.

— ஆசிரியர்.

● சில குறிப்புகள்

அண்மையில் பாரதி நூற்றுண்டையொட்டி இலங்கை வந்திருந்த பிரபல தமிழக எழுத்தாளர் சிதம்பர ரகுநாதன் மட்டக்களப்பிற்கும் வருகை தந்தார். பொது நூலக கேட்போர் கூடத்தில் நிகழ்ந்த எழுத்தாளர் சந்திப்பின்போது, தனக்கு உடன்பாடற்ற சில கேள்விகளுக்கு மழுப்பியும் பொறுப்பற்ற தனமாகவும் கூட பதிலளித்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஒரு நேர்மையான எழுத்தாளர், விமர்சகர் என்ற கோதாவில், 'மௌனி'யைப்பற்றிக் கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்விக்கு 'யாரந்த மௌனி? இந்தியாவில் அவரை யாருக்கும் தெரியாதே... மௌனிக்கு என்ன தெரியும்?' என்ற வகையில் விளாசித்தள்ளினார். தனக்கு உடன்பாடில்லை என்பதற்காக, தனக்குப் பிடிக்காதவர் என்பதற்காக, அவர் திறமைகளையே இருட்டடிப்புச் செய்யும் இவரை மன்னிக்கலாமா—?

* * *

'கலைவாதி கலை' எழுதிய "ஒரு வெள்ளி ரூபாய்" சிறுகதைத் தொகுதியின் அறிமுக விழா, அண்மையில் கல்முனை பொதுநூலக கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்றது. 'புதிமை கலை இலக்கிய வட்டம்', கவிஞர் கல்முனை ஆதம் தலைமையில் ஏற்பாடு செய்த இவ்விழாவில் (பெயர் குறிப்பிட்ட இரு ஆய்வாளர் நீங்கலாக) கவிஞர் எச்செம் பாறாக், மனதுக்கு நிறைவு தரும் வகையில் நடுநிலையில் தனது ஆய்வுரையை நிகழ்த்தினார். இந்த மனநிறைவில் ஏற்பட்ட மயக்கமோ, கிறக்கமோ, அவருக்குப் பின்னொழுந்த ஜல்லபிகா லெஷரீப், "இந்தக் கதைகளைவிட, இவரது முன்னுரையை நான் விரும்பிப் படித்தேன்..." என்ற வகையாக, பூசெமுகிய சில குறிப்புகளுடன் ஒதுங்கிக்கொண்டார்.

விமர்சனங்கள் ஓர் ஆக்க கர்த்தாவைச் செழுமைப் படுத்தி உரமுட்டி வளர்க்க உதவவேண்டுமென்ற, ஏனோ தானே என்ற போக்கில் எழுந்தமானமாக அமைந்துவிடக் கூடாது. படைப்பாளியையே கேலி செய்வதாக அமையும் இந்தகைய பொறுப்பற்ற விமர்சனங்கள் கடின நேர கரகோஷத்தை மட்டுமே பெற்றுத்தர முடியுமென்பதை விமர்சிப்போர் கவனத்திற்கெடுப்பது நல்லது. மறைமுகமாக தம்மைத் தானே அவர் கேலிக்குள்ளாக்குகிறார் என்பதே பொருந்தும்.

நூரகை

முஸ்லீம் சமூகத்தின் பாரம்பரியத்தையே மாற்றியமைக்கும் வகையில் கதையில் நடைபெறும் சம்பவமொன்றை (மரித்தபின் தகனம்) பாருக் சுட்டிக்காட்டியபோது, சூழல் தாக்கத்தால் சில பாரம்பரியங்கள் பாதிப்புறுவதாகவும், மன்னூரில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தையே தன் கதையில் சித்தரித்திருப்பதாகவும் கலை தன் பதிவுரையில் குறிப்பிட்டார். 'கதை எழுதப்பட்ட காலத்திலேயே நூலுருப் பெற்றிருக்குமாயின் ஒழுவேளை இது சிறப்பாக இருந்திருக்கும்' என பாருக் குறிப்பிட்டபோது, அந்த நூலை வெளியில் கொண்டுவர தான் பட்ட கஷ்டத்தை ஆசிரியர் விபரித்தார்.

எதிர்பார்த்தவவு இந்த விழா சோபிக்காதபோதும், நூலாசிரியருக்கு இந்தனவிவரவது ஒரு நல்ல விமர்சனத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்ததே ஒரு சிறப்புத்தான்.

* * *

இந்த நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து, கலைவாதி கலீலின் தலைமையில் ஓர் கவியரங்கு நடைபெற்றது.

வளர்ந்துவரும் இளங் கவிஞர்களான பதியதளாவை கே. எம். பாறாக், காத்தான்குடி சி. எம். பாத்திமா, எஸ். எம். எம். ராபீக், மஸைரா ஏ. மஜீட், ஏஸீயெம். ஸயீக், பாண்டியூர் நாகா என்போர் அரங்கைச் சிறப்பித்தனர்.

இளங் கவிஞர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கமுகமாக, அதன் சுவையான சில அம்சங்களை இங்கு தொகுத்துத் தருகின்றேன்.

"தாய்ப்பாலின் சுரப்பினிலே தமிழைக் கண்டேன் தாய்ப்பாலைச் சுவைப்பதிலே தமிழை உண்டேன் தாய்ப்பாசம் இதயத்தோடுறைந்து கொள்ளும்—எந்தன் தமிழ்ப்பாசம் உதிரத்தோ டூர்ந்து செல்லும்".

கலைவாதி கலீலின் கணீரென்ற குரல் கம்பீரிக்கிறது. இலங்கை வாடுவானில் அடிக்கடி ஒலித்துப் பழக்கப்பட்ட நாதம், தமிழைப்பாடி—தன்னாட்டைப்பாடி—இதயத்தில் விழும்படி நர்த்தனம் புரிகிறது.

"நன்றாகப் பிசைந்த பழஞ் சோற்றுடன்—நறுக்கிய வெண் காயமும் பச்சை மிளகாயும் சேர்த்து தின்றால் எப்படித் திகட்டாமல் சென்றிடுமோ—வயிற்றுள் அவ்வாறே என்றால் தான் கவியரங்கு இதயமாய் இருக்கும்".

இந்த அடிகளால் வாய் சப்புக்கொட்டுகிறதா? அப்படியாயின் கவிதையும் இப்படித்தானிருக்கவேண்டுமென்று கவிஞரின் நெஞ்சு அவாவுகிறது.

“உழுபவனுக்கே வேண்டும் நிலம் - நிலத்தை உதைப் போனுகல்ல... அழுதின்ற மழலைக்கே பால் வாரக்க வேண்டும்; சிரித்து வயிறுப்பி நிற்கும் செல்வக் சீமானின் கிள்ளைக்கல்ல...”

தொடருங் கவிமழை, பலமான புயல்காற்றால் அலைக்களிக்கப் படுகிறது; ஆம், அடுத்த வரிகள் ஆங்கோர் பிரளயத்தையே உருவாக்குமாப்போல் ஆவேஷத்தோடு உராய்கின்றன.

“கள்ளக் கவி பாடும்
‘கக்கூசுப்’ பாவலர்கள் நிறைந்த நாட்டில்
கொல்லு தமிழ் கொண்டெழுதும்
கூட்டமல்ல நாம்...”

மண்டபம் ஒருகணம் அதிர்கிறது. ஆங்காங்கு சில ‘கசமுசா’க் கள். கவிஞர் எதையோ மனதில் மறைத்துக்கொண்டே, சொல்லவும் முடியாமல், மெல்லவும் முடியாமல் படும் அவதியில் கோபம் கொப்பளிக்க எதையாவது விண்டு தள்ளு கிறாரோ... என்றவொரு சந்தேகம்; வாஸ்தவம்தான் - அந்த அடிகளைத் தொடரும் அடிகளும் அப்படியேதான் வாயில் கரிக்கிறது.

“.....வெள்ளைத் தோல் உரித்து முகமூடி கிழித்து உள்ளிருக்கும் கொள்ளைத் தலைமயினைக் கோடிட்டுக் காட்டிடவே கோடுஞ் சமர் முரசறைந்து போர் புரியப் புறப்பட்ட சொல்லேர் உழவர்களைச் சொந்தமாய்க் கொண்டவர் நாம்... ‘தொல்லையிது; நெட்டித் தள்ளினிடு ஆளை’ என்று சொல்லாமல் சொல்லுகின்ற புல்லர்களின் மத்தியிலே - பீரிட்டுப் போங்கியெழும் நீருற்று நாம்...”

தமிழ் மொழியைப் பாடி, தன்னுடைய பாடி, தன் புலமையைப் பாட வந்ததால், நாட்டில் மலிந்துவிட்ட புல்லருகி களைச் சாடியிருப்பாரோ என்னவோ?

சல சலப்பினிடையே கவியரங்கம் களைகட்ட ஆரம்பிக்கிறது.

தத்தமக்களை ஒவ்வோர் தலைப்பைத் தெரிந்துகொண்டு, வரிந்து கட்டிய கவிஞர் சூழாம் களத்தில் வந்து குதித்தது.

“பெண்களாய்ப் பிறந்ததனால் பெருமைகள் என்ன பெற்றோம்? வாழ்ந்திடும் பருவமவந்தும் வளர்ந்திடும் சீதனத்தால் ஏங்கிடும் இதயத்தோடு எம்மிலெத்தனை பேர்களுள்ளோம்... தூங்கிடும் சமூகக்கண்கள் திறந்திட என்னசெய்வோம்?”

பெண்களாய்ப் பிறந்துவிட்ட நிலையெண்ணி, ஏழைப் பெண்கள் வடிக்கின்ற கண்ணீர், காத்தான்குடி, பாத்திமாவின் கவிதை வரிகளில் உயிர்கொண்டு வந்து நிறைந்தது.

அழாதே பெண்ணே, உன் வாழ்விலும் என்றே ஒரு நாள் விடிவு வரும் என்று ஆற்றுப்படுத்துவதுபோல் அடுத்த கவிஞரின் அடிகள் விழுந்தன.

“மனித வாழ்வில் எத்தனைதான் மதித்திட வெண்ணை சோதனைகள்... உண்மை நிலையைச் சிந்தித்தால் உலகே மாயம் என்றுவிடும்”

ஆண்கள் மட்டுமென்ன, அமரத்துவம் பெற்றவர்களா? மனித வாழ்வே மாயம்தானென விடிவுகாணப் புறப்பட்டார் ஏனியெம் ஸரீக.

அடுத்துவரும் கவிஞர் இடி முழக்குவார் என அறிந்த தாற்போலும், தலைமைக் கவிஞர் இவ்வண் மொழிந்தார் -

“மகுற - ஏ - மஜீத்...
‘ஷூர்’ என நீ முழங்கு.
இளங்கவியே எழுக!
கவிமழையே பாழிக!
இந்த ‘ஓடிட்டோரியம்’ ஓழுக!”

‘பிரேக்’ இல்லா வண்டியொன்று கணகதியில் ஓடுதல்போல் மகுற வந்தார்; மழைமேகமெனத்தான் கவி நவீனரர்!

“பிறநாடு சென்றுழைக்கும் பிரியமுள்ள நங்கையர்க்கு மனைவேலை தெரிந்ததொரு மணமகள் தானினித்தேவை!”

வரிக்குவரி கிண்டலோடு தொடர்ந்தது அவர் கவிதை. பாரதி பாரதிய புதுமைப் பெண்ணை மனதிருத்தி, வெளியே பகட்டாக உலாவியும் மங்கையரைப் பார்த்ததும் மலைப்புத் தோன்றி யதுபோலும்; பகர்கின்றார் இவ்வாறு -

“அன்னிய மோகத்தாலே
ஆணுக்கு நான் சமனென்று
ஆடையுடுத்துவதோ - நம்
அரிவையர்கள் பண்பாடு-?”

தன் மனதுக்கு அநீதி என்று பட்டதையெல்லாம் சாடு சாடென்று சாடிய கவிஞரின் கோபம், அந்த ‘ஓடிட்டோரி யமே’ ஒழுக்குமாய் பேரிடியோடு பொழிந்தது -

“எமைச் சுரண்டியே வாழுகின்ற
மனித எலிகளுக்கெம்
உணர்வுப் பாஷாணத்தை
ஊட்டிடுவோ மவர்கன்மாள்
கிளர்ந் தெழுவிர் கவிஞர்களே...!”

அனைத்துக் கவிஞர்களும் கிளர்ந்தெழுந்தனரோ, என்னவோ? பசிய தழைகளுடன் அடுத்துப் பாடவந்தார் பதியதளாவ பாருக். இந்தச் சமூகத்தின் இழி நிலைமைகளையெல்லாம் அன்றே உணர்ந்து தன் பாட்டுத் திறத்தால் வையத்தைப் பாலித்திட வந்த பாரதியை நினைவுகொண்டது கவிஞன் நெஞ்சம்.

“புரட்சி புதுமை என்று
புதுப் புதுக் கருத்துக்களை
வரட்சிக்குப் பெய்த மழையாய்
வழங்கிய உந்தன் பணியால்
அரசாட்சி செய்தோர் கூட
அதற்கு அடி பணிந்து
வரவாறு படைத்து நின்ற
வகையைத் தானென்ன வென்பேன்?”

பாருக்கைத் தொடர்ந்து வந்த பாண்டியூர் நாகா, சொல்ல வந்த பொருளை விழிப்புக்கே முக்கியத்துவம் அதிகம் கொடுத்ததாகப் பட்டது. கலைமகளுக்கும் தமிழுக்கும் சிறப் பளித்துப் பாரதிய கவிஞரின் நாட்டுப்பற்று நல்லவிதமாக வந்து விழுந்தது.

“கடலைகள் ஒலியெழுப்பும் - அதன்
கரையனைத்துங் கவிமணக்கும்
கலைவளங்கள் ஓங்கிநிற்கும் - நெற்
கதிர்மணிகள் தலையகைக்கும்...”

நர்காவைத் தொடர்ந்தோர் இளங்கவி எழுந்தவந்தது.
‘எதுகை மோனை சரியாய் அறியா
இலைய கவிஞன் நான்...’

என்ற அறிமுகத்தோடு வந்தாலும், சில வரிகள் மனதைத் தொடும்படியே அமைந்தது அவர் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தும்.

“பொதிகை தன்னில் பொலிவாய்ப் பிறந்த
பொன் மகளாம் தமிழைக் கண்டேன்!
பொங்கும் இன்பம் நெஞ்சில் நிதமும்
பொழியும் வள்ளல் இவள்தான் என்பேன்!”

எஸ். எம். றுபீக்கின் கவிதைத் தலைப்பே ‘தமிழைக் கண்டேன்’ என்பதால் விழிப்பையே இங்கு சுவைக்கத் தந் தேன். தமிழின் நிலைப்பாட்டுக்கு கவிஞரின் பின்வரும் அடிகளை யும் தொட்டுக் காட்டலாம்.

“கவியில் இனிதாய் கதையில் பொருளாய்
.....
புவியில் நிலையாய் வாழும் தன்மையால்
பொலியும் தமிழ்மகன் இவள்தான் என்பேன்”

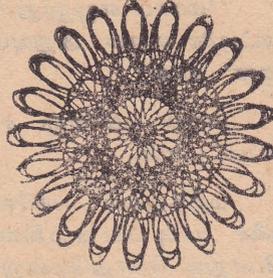
இவ்வாறாக இளங் கவிஞர்களின் இன்கவி மழைகளுடன் இனிதே தொடர்ந்த கவியரங்கின் இறுதியிலேயர் ‘அறுவை’ நடந்ததையும் இங்கு குறிப்பிட்டேயாகவேண்டும். பொதுவாக ஒரு புனை கதையிலோ, திரைப்படத்திலோ ‘கிளைமாக்கலாக’ ஒரு காட்சி வருமே... அப்படி இதுவும் ஒரு ‘உச்சக்கட்டமோ’ என்னவோ? நிச்சயமாக ஒரு திருப்பம்தான், தமிழ்த் திரைப் படங்களில் வரும் நம்முடியாத உருவ ஒற்றுமைபோல்.....

ஆமாம்; கவியரங்கு என்ற போர்வைக்குள் நுழைந்த ஒரு கிளைமாப் பாடலைப் பாரிய ஒரு “?” யைத்தான் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். பண்புகருதி அந்தச் செல்வியின் பெயரைக் கேள்விச் குறியாகவே விட்டுவிடுகிறேன்.

இப்படிப்பட்ட தவறுகள் இனியும் இடம்பெறாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டியது, புதுமை கலை இலக்கிய வட்டத்தின் பெயருக்கு நன்மைதரும்.

— கணன்.

தகுதி



● சிறுகதை

“உங்கள் விண்ணப்பம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நடாத்தப்பட்ட நேர்முகப் பரீட்சையில் திருப்தியளித்துள்ளதால் சிற்றாழியர் தரம் III ற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளீர்கள் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் அறியத்தருகிறேன். வைத்தியப் பரிசோதனைக்கான படிவங்கள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பரிசோதனைகளை நிறைவுபடுத்திக் கொண்டு 1983-05-01 காலை 7 மணிக்கு கடமைக்குச் சமூகமளிக்குமாறு வேண்டப்படுகிறீர்கள்.”

அந்தக்கடிதத்தை மீண்டுமொருதடவை வாசித்துப் பார்த்தான். அதை விளங்கிக்கொள்ள அப்படியொன்றுஞ்சிக்கல்கள் நிறைந்ததாய் அது இருக்கவில்லை. ஆனால் அவன் விளங்கிக்கொண்டது சரிதானா என்பதிலேயே அவனுக்குச் சந்தேகம்.

‘எனக்கு உத்தியோகம் வந்திட்டுதா...?’

கிடைத்திருப்பது உத்தியோகமென்ற பெயரில் ‘பியோன்’ வேலைதான். ஆயினும் அதுகூட எப்படிச் சாத்தியமாகிவிட்டதென்று அவன் ஆச்சரியப்பட்டான். பதினெட்டு வயதில் ‘அட்வான்ஸ்

லெவல்’ சித்தியடைந்தும் பல் கலைக்கழகத்தினுள் நுழையச் சில புள்ளிகள் குறைந்துவிட்டதால் நுழைவாசலிலேயே நிறுத்தப்பட்டதினால்தான் ‘வேலை’ தேடி அவன் அலைந்த அலைச் சல்...! எத்தனை விண்ணப்பப்பத்திரங்களை நிரப்பியிருப்பான்...? எத்தனை நேர்முகப் பரீட்சைகளுக்குச் சென்று அமரிக்க ஜனாதிபதியையும், பிரித்தானியப் பிரதம மந்திரியையும் ‘துணைக்கு’ அழைத்திருப்பான்...? எத்தனை புள்ளிகளைச் சந்தித்து ‘தலையைச் சொறிந்திருப்பான்...? ம்கம்.. இன்றுவரை உத்தியோகம் எட்டாத ஒன்றாயிருந்து புளித்தது.

இன்று இந்த அதிசயம் எப்படி நடந்துவிட்டது...? அவன் ‘கவுண்டென்ட்’ ஜொப் என்ற சொல்லை மறந்து ஒரு சில ஆண்டுகள் மறைந்துவிட்டனவே. உத்தியோகந்தேடி அலைவதோ — முயற்சிப்பதோ தன்னைப்போன்ற கல்வித்தகமையை மட்டுமே உடமையாகக் கொண்டவர்களைப் பொறுத்தவரை வீண்பிரயத்தனம் என்பது அவனது அனுபவங்கொடுத்த முடிவு. ‘டீ’கள் ‘சீ’களுக்குமப்பால் வேறு

சில ‘விசேட’ தகைமைகள் அவசியமாவதை அவதானித்தபின்தான், அவனது ‘உத்தியோக’க்காதல் உடைவுறப்பாதை மாறினான்.

“சீ...சீ... உத்தியோகத்திலே என்னகிடக்கு... வெறும் பேர்தான்...” என்று கூலிவேலைகளை நாடினான். ‘சீ...சீ... உந்தப்பழம் புளிக்கும்’ என்ற மாதிரித்தான். கூலிவேலைகளைத் தவிர வேறெதைச் செய்வான்...? வியாபாரம் செய்ய முலதனத்திற்கு எங்கே போவான்...? விவசாயம் — அதுகூட ஒரு வியாபாரமாகத்தானே அவனால் உணர முடிகிறது. நிலத்திற்கு, மருந்துக்கு, பசளைக்கு, உழவுக்கு... என்று பொருளாதார பலந்தான் முக்கியத்துவமாகிறதே தவிர ‘உடலுழைப்பு’ அல்ல என்பது அவனது நினைப்பு.

தோட்டங் கொத்தல், மேசன், முட்டாள் வேலை... என்று இன்றோரன்ன வழிகளிலே வேலை தேடிப்பிடித்துச் செய்தான். தொடர்ச்சியில்

விஷ்ணுநாதன்

லாத உழைப்பு அவனது வீட்டு அடுப்பை இடைக்கிடை புகைய வைத்தது. அவ்வளவுதான்.

‘வெளிநாடு போனாத்தான் நாங்களும் தலையெடுக்கலாம் என்று நிறைவேறாத ஒன்றை நினைத்து அங்கலாய்த்துத்தான் அவன் காலங் கடந்தது.

ஆனால் இன்று... எதிர் பாராதவிதமாக ‘வேலை’ அவனைத்தேடி வந்திருந்தது.

எப்படி இது நடந்திருக்கலாம்...?

சாதி

சமூக விருட்சத்தை
துண்டாடும் கோடரி!

தமிழனின்
அந்தரங்க நிர்வாணத்தை
அம்பலப்படுத்தும் 'கமரா!'

எங்கள்
சந்ததியினரின்
முன்னேற்றத்தைத் தடுக்க-
பாதையில்
முள் தூவும்
சாத்தானின் சதி!

— ஸ்ரீதேவிபிரியா.

அன்றொருநாள் மாமா அவனிடம் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

"இவர் கிளாக்கரைப் போய்ச்சந்திச்சுணை... கம்மா போறது சரியில்லைத்தானே... கொஞ்சப் பணங்கட்டிக்குட்டானும் புழுக்கொடியலுங்கொண்டு போனன். அநேகமாய் உன்ரை விசையம் சரி வருமெண்டுதான் நினைக்கிறன். ஒரு மூண்டு மட்டிலை வேணுமாம். பதினைஞ்ச இருப தெண்டு குடுத்து பாங், ரீச்சிங் அதி தெண்டு சேருறங்கள். அதோடை ஒப்பிடெய்க்கை இது 'சீப்'தான். காசை எங்கையும் மாறிக்கீறிக் குடுப்பம்..."

மாமா எங்கேயோ 'மாறிக்கீறி'யிருக்க வேண்டும். முக்கியமானவர்களுக்குப் 'பசை' பூசியதன் பின்தான் இந்தக் கடிதங் கிடைத்திருக்க வேண்டும்.

"மாசம் எழுநூறு ரூபாய் மட்டிலை வரும். அதுவும் 'சுவரூன' காசு"

அவன் மிகவுஞ் சந்தோசப்பட்டான்.

மருத்துவப் பரிசோதனைகளை முடிப்பதற்கிடையில் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது. வேலை தேடியபோது ஏற்பட்ட அலைச்சல்களைவிட இது எந்த விதத்திலும் குறைந்து விடவில்லை.

பலர் முன்னால் 'பல்லிளித்து', தெரிந்தவர்களைப் பிடித்து, சில இடங்களில் 'கையுக்கைவைச்சு'...

ச்சு...! என்ன உலகம்...!



"பியோன்...! இந்தா இதைக்கொண்டுபோய் அந்த மூலையிலை இருக்கிற ஐயாட்டைக்குரு"

தேவராசனுக்கு வேலை புது அனுபவமாகத்தானிருந்தது. அந்தக் கடிதத்தை இங்கு கொண்டு வருதல், இந்த 'பைலை' அங்கு கொண்டு செல்லல், ஐயாமாருக்குத் தேனீர் வாங்கிவருதல்... இவைகளும் வேலைகள்தானா..? இதற்குத்தானா மாசாமாசம் 'சுனையாகச் சம்பளம்...'

அவர் கொடுத்த கடிதத்தை மூலையிலுள்ளவரின் மேசையில் கொண்டுசென்று வைக்கிறான். அந்த உத்தியோகத்தர்-ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தவர் நிமிர்ந்து பார்க்கிறார்.

ஓ...! சொக்!

இருவர் பார்வையும் சில கணங்கள் மோதுகின்றன.

"தேவன்... தேவ-ராசா நீதான் புதிசாய்வந்த பியோனே...?"

அது சிவலிங்கம் - நடராசா விதானையாரின் மகன்.

"நீ... நீங்கள்... இஞ்சை தான் வேலைசெய்யிறியளா...?"

தேவராசனிடமிருந்து வார்த்தைகள் திக்குத்திணறின.

அவன் தலையசைக்கிறான்.

"எப்படிச் சுகமாயிருக்கிறீயே...?" என்று கேட்டு விட்டு 'ஏதோ' நினைவு வந்தவகை "இந்தா இதை மனைச்சற்றை மேசையிலை வை..." என்று எதையோ தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டு வேலையிலீடு பட ஆரம்பிக்கிறான் சிவலிங்கம். அவன் அதிகம் கதைக்க விரும்பவில்லை போலும். பியோனிடம் கதைச்சுஸ்ரேற்றலை விட்டுக்குக்கூடாது

தேவராசனால் செயற்பட முடியவில்லை. இனம்புரியாத ஓர் உணர்வில் 'விக்கித்து' நிற்கிறான்.

"சிவலிங்கம் என்றை மேலதிகாரி... பொஸ்..." நினைத்துப்பார்த்தபோது சிரிப்பும் வரச்செய்தது. அவனது சிந்தனைகள் ஐந்து வருடங்கள் பின்னோக்கிப் பாய்கின்றன.



"மச்சான் தேவன்...! இதை நீ எனக்குக் கட்டாயம் செய்து தரத்தான்வேணும்... ஐஞ்சமுறை எடுத்து ஐஞ்சாம் முறையும் குண்டடிச்சாச்சு, இனிநான் எழுதிப் பாஸ் பண்ணிறதெண்டால் ஏலாத விசையம். மச்சான்! நீதான் இனித் தஞ்சம்... நான் உன்னைச் சும்

மாய் செய்துதரச் சொல்லிக் கேக்கேல்லை. மற்ற இடங்களிலே ஆயிரம் ஆயிரத்தை நூறு எண்டுதான் குடுக்கிறார்கள். நான் இரண்டாயிரந்தரலாம். இப்ப ஆயிரம், றிசல்ட் வந்தவுடனே ஆயிரம்...''

''காசு பிசகில்லைச் சிவா, பிறகு பிடிபட்டுப் பிரச்சனையள் வருமோ எண்டுதான் பயப்பிடுறன்... அப்பிடியேதாவது நடந்து வழக்குகிழக் கெண்டு மாட்டுப்பட்டால்... துலைஞ்சது. ஐயா துலைச்சப் போடுவார்...''

''விசையம் விளங்காமல் பேய்க்கதை கதைக்கிறாய். குதிரை ஓடிறதெண்டால் என்ன சும்மா உன்னைக் கொண்டுபோய் மாட்டிவிடுறதே...? என்றை ஐடென்ரிக் காட்டிலை உன்ரை படத்தை மாத்தி, அட்மிசன் காட்டிலை என்னைமாதிரி நீயே சைன் பண்ணி, வாற சுப்பொவிசரைப் பிடிச்சுக் கதைச்சு மடக்கி... எத்தினை வேலைப் பாடுகள் கிடக்கு...'' எல்லாதையும் சரிப்படுத்திறது என்றை பொறுப்பு... உனக்கு ஒண்டும் வராமல் நான் காப்பாத்துவன். நீ சும்மா பயந்து சாகாதை...''

''ஏதோ உன்னை நம்பித்தான் ஒம்படுறன். அதுவும் உனக்காகத்தான். சென்றறை ஊரிலை போடாதை. தூரமாய்ப் பாத்துப்போடு... பாடங்கள் தெரியுந்தானே உன்ரை பாடங்கள்தான்... ப்பயோவை மட்டும் போட்டுடாதை அதுக்குப்பதிலாய் யோமற்றிக்கல் றேயிங்''



ஓ...! அதே சிவலிங்கம்— தேவராசனால் பரீட்சையிலிருந்து மீட்கப்பட்டவன் இப்பொழுது தேவராசனுக்கே அதிகாரி.

அவனிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிப்படுகிறது. வாழ்க்கையின் அமைப்பு—சமுதாயச்செயற்பாடுகள் யாவுமே பணத்திலிருந்துதான் ஆரம்பிக்கின்றனவா...? பணத்தாலேயே பலதையும் செய்து, படித்து—பரீட்சை எழுதி—உத்தியோகம் பெற்று தொடர்ந்தும் பணத்தைப் பெருக்கி அந்தஸ்துடன் சிவலிங்கம் வாழ்கிறான். ஆனால் அவனோ... திறமைகள்—தகைமைகளிருந்தும்பொருத்தமான வேலையொன்றைப் பெறமுடியவில்லை. அவனிடந்தான்

விடிக !

இங்கு எமக்கு இன்னல் இடர் நேர்ந்தமையால் தூங்கி வழியும் மாந்தரே எழுக !

உழையாதொருவர்க்கு உயிர் வாழுவதவும் தனிச் சொத்துடமை தகர்த்தே ஏறிக !

பொன்னூர் உள்ளம் தன்னிறைவோடு பொலிந்தது என்றோர் பொழுதே விடிக !

— வீ. ஆனந்தன்.

''பணக்காரன், செல்வாக்குள் எவன்'' என்ற தகுதிகள் கிடையாதே...!

என்னடாப்பா தேவராசா, நிண்டு மிலாந்திரய்..? அதையெல்லே மனேச்சரெட்டைக் குடுக்கச் சொன்னான்'' சிவலிங்கம் 'சேரி'ன் குரலில் கோவத்தொனி கலந்திருக்கிறது.

''சொறி சேர்...''

''வ்வைல்'' கட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு 'மனேச்சரி'ன் அறையைநோக்கிப் 'பியோன்' தேவராசா நடக்கிறான். ❧

''இலக்கணக் கொலை'' என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு புதிய கவியுருவம் பாவலயத்தின் சிகரமாக விளங்கினால், அந்தக் கவிதைக்கு அதுவே இலக்கணம் எனக் கொள்ளவேண்டும். எனவே இலக்கணத்தில் சனாதனப் பிரேமை கொண்டு, கவிஞனுக்கோ கவிதை வளர்ச்சிக்கோ விலங்கிட முனைவது தவறு.

— சிதம்பர ரகுநாதன்.

“மனித சொருபங்கள்”

(சிறுகதைத் தொகுதி)



பெண் எழுத்தாளர்கள் என்றதும், அந்தக்காலத்து வை. மு. கோதைநாயகி முதல் இந்தக்காலத்து அனூராதா ரமணன் வரை, பெண்களைப் பாதிக்கும் பிரச்சினைகளை மையமாக்கக்கொண்ட கதைகளையே அதிகம் எழுதுகிறார்கள் என்ற எண்ணம் முனைப்பாகிறது. இந்த வரிசையில் ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களும் சேர்கிறார்கள். யோகா பாலச்சந்திரன், தாமரைச்செல்வி, தமிழ்ப் பிரியா, மண்டூர் அசோகா, கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களுட் சிலர்.

கோகிலா மகேந்திரன் எழுதிய பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் ‘மனித சொருபங்கள்’ என்ற அர்த்தபுஷ்பியான தலைப்பைக்கொண்ட சிறுகதைத் தொகுதியுள் அடங்கியுள்ளன. இதயமற்ற மனிதர்களை ‘மனித சொருபங்கள்’ என்று பொருத்தமாகவே அவர் சுட்டுகிறார். இதில் உள்ள பெரும்பாலான சிறுகதைகளில் பெண்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகள், ஓரவஞ்சனைகள், அடக்குமுறைகள் ஏதோ ஒரு வகையில் இடம்பெறுகின்றன. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆசிரியையின் மனக்குமுறல் வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது.

முதலாவது கதையான ‘ஒலிக்காத ஓலம்’ (சோமுவின் ‘கேளாத கானம்’ நினைவுக்கு வருகிறதா?) சிறுகதையில், எழுத்தில் லட்சியங்களை ரசிக்கும் ஓர் ஆண், நிஜத்தில் சீதனம் சேர்த்துவைக்கும் பெண்ணை விரும்பும் முரண்பாட்டைச் சித்தரிக்கிறது. ‘...இந்த உலகிலே பேச்சும் செயலும் எவ்வளவு தூரம் முரண்பட்டுப்போய்க் கிடக்கிறது, என்பது எனக்குமட்டுமே புரிகிறபோது—அந்த என்மொளனத்தின் அழகுரல் எனக்கேகூடக் கேட்காமல்—ஒலிக்காத ஓலமாய், பெரிதாக, மிகப் பெரிதாக, எனக்குள்ளே உருவாகி ஓய்ந்து போகிறது.’ என்று கதை முடியும்போது,

அந்தப் பெண்ணுள்ளத்தின் ஓலம் மட்டுமல்ல, அந்த ஓலத்தை ஏந்திவரும் சொல் அலைகளும் கூட மிக நீண்ட நேரம் நம் உள்ளத்தில் எதிரொலிக்கின்றன.

“ஒரு ஏக்கம் மடிகிறது.” என்று ஒரு சிறுகதை. ஒரு வேலைக்காரர் சிறுமியின் பிஞ்சு உள்ளத்தில் தன்னை ஒத்த பாடசாலைச் சிறுமி களுடன் சேர்ந்து பழகவேண்டும் என்ற தாபம் கொழுந்துவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் வீட்டு எஜமானி அந்த “நொஞ்சான் குஞ்சு” வின் ஆசைக்குத் தக்க ‘பரிசு’ தரும்போது, வெறும் மனித சொருபம் அந்த எஜமானி மட்டுமல்ல, அந்தப் பச்சைக் குழந்தையை வேலைக்காரியாக்கிய அதன் தாயும்தான் என்ற சிந்தனை விரிகிறது.

திருமணங்களுக்கு சாதகப் பொருத்தம் பார்க்கும் அறிவீனத்தையும், இந்த அறிவீனத்தால் கண்ணிப் பெண்கள் கண்ணீரில் மிதக்கும் கசப்பான உண்மையையும், நகைச்சுவை இழையோடச் சொல்கிறது, “பொருத்தங்கள்” என்ற மூன்றாவது கதை. எல்லோருக்கும் பொருத்தம் பார்த்துச் சொல்லும் சாத்திரியாருடைய மகள், கணவனைவிட்டுப் பிரிந்து கண்ணீரும் கம்பலையுமாக பிறந்தகம் வந்து நிற்கும்போது நமக்குச் சிரிப்புப் பீரிடுகிறது. சாத்திரியின் மனைவியே நல்ல ‘டோஸ்’ கொடுக்கிறாள்.

“எல்லைகள்” என்ற கதையில், வீட்டு வளவுக்கு வேலிபோடும் அற்ப விஷயத்தைக் கூட நம்மூர்ச் சனங்கள் (படித்தவர்கள் உட்பட) எப்படிப் பெரிதுபடுத்தி, அடிதடி, வழக்குக் கணக்கு என்று பெரிதுபடுத்திவிடுகிறார்கள் என்பதை சிரிப்பும், சீரியஸுமாகச் சொல்கிறார் ஆசிரியை. ‘வழக்குச் செலவு எவ்வளவு? ஒரு அங்குலக் காணியின் பெறுமதி எவ்வளவு?’

என்ற தொகுப்புரைக்கு அவசியமே இல்லை. நமது வாசகர்கள் என்ன, அதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாத பாப்பாக்களா?

அரசியல்வாதிகள்மூலம் ஆசிரிய நியமனங்கள் (ஏன், பிற நியமனங்களுந்தான்) தகுதியில்லாதவர்களுக்கு பெருந் தொகைக்கு வீற்பனை செய்யும் சீர்திருத்தம் நம் சமுதாயத்தில் புகுத்தப்பட்ட பிறகு பாடசாலைகளில் ஏற்பட்டுள்ள ஒழுங்கீனங்களும், அதன் பிரதிபலிப்பாக சமுதாயத்தில் மலர்ந்துள்ள சீர்கேடுகளும் “நானைய உலகின் நாயகர்கள்” என்ற கதையில் சொல்லப்படுகின்றன. நமது எழுத்தாளப் பெருந்தகைகள் ‘கண்டுக்காத’ ஒரு சங்கதி இது. இக்கதையை எழுதவும் பிரசுரிக்கவும் நிறையத் துணிச்சல்வேண்டும். இக்கதை இலங்கைத் தமிழ் ஆசிரியர் சங்கம் நடத்திய போட்டியில் பரிசு பெற்று 1982ல் அவர்கள் வெளியிட்ட சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஒரு பிணத்தின் தரிசனம்” அநேகமாக எல்லாச் சா வீடுகளிலும் - எல்லாத் தமிழ் ஊர்களிலும் இடம்பெறும் கதை. நம்மை நாமே ஒருமுறை பார்த்து, உடம்பை நெளித்துக்கொள்ளச் செய்கிறது இக்கதை. நல்ல படப்பிடிப்பு. (இதிலும் ‘படிப்பிளையை’த் தொகுத்துச் சொல்லும் இறுதிப்பந்தி அவசியம் இல்லை.) நீர்ப்பாசனத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கழகத்தால் நடாத்தப்பெற்ற சிறுகதைப் போட்டியில் 2ம் பரிசு பெற்றது இக்கதை.

இவ்வாறே “குரூர ரசனைகள்”, “உறுத்தல் வருடப்படுகிறது”, “முரண்பாடுகளின் அறுவடை”, “அவன் ஏன் வாழ்கிறான்?”, “கலைகின்ற வேசங்கள்”, “மனித சொருபங்கள்” முதலிய ஒவ்வொரு கதையும் நமது சமூகத்தில் புரையோடிப்போயுள்ள ஒவ்வொரு புண்ணுக்கு அறுவைச் சிகிச்சை செய்கிறது.

கோகிலாவின் கதைகளை ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, நமது உள்ளத்தில் எழும் உவகைகள் இரண்டு. (1) சமுதாயத்தில் உள்ள கண்ணுக்குத் தெரியாத சில முட்கள் இவரது உள்ளத்தில் தைக்கின்றன. அவை நல்ல, சிறுகதைகளாக உருப்பெறுகின்றன. (2) தெளிந்த, சீரான, குழப்பமில்லாத

நடையில், மனதைக் கிளுகிளுக்க வைக்கும் சொல்லாட்சியில் அக்கதைகள் விகசிக்கின்றன.

நிறைய உதாரணங்கள் சொல்லலாம். மாதிரிக்கு ஒன்று இரண்டு. (1) வானத்தில் கொஞ்சம் கருமுகில்கள் காணப்பட்டாலும் சூரியனின் கிரணங்கள் கிழக்குத் திசையிலிருந்து புறப்பட ஆரம்பித்துவிட்டன. கருமுகில் படைகளின் எல்லைகள் அழிந்தழிந்து புதிதாக உருவாகின்றன. (பக். 25) (2) “ஏதேதோ புதிய கற்பனைகளும், கனவுகளும் நினைவுகளுமாய், அலையலையாய் நுரை நுரையாய், அடித்து ஆர்ப்பரித்துக் கரையை நோக்கி ஓடிவரும் கடல் அலைகள் கரையில் வந்து மோதிய பின்னர் ஒன்றும் இல்லாமல் வெறுமனே திரும்பிச் செல்லும் காட்சி (பக். 8). (3) சௌமியமான ஒரு காலைப் பொழுது. மரம் நிறைய மஞ்சள் மஞ்சளாய்ப் பூத்துக் குலுங்கும் அந்தப் பெரிய கொன்றை மரத்தடியில் (பக். 14) சுமார் 70 பக்கங்களுடன் 10/- விலையில் வெளிவந்துள்ள இத்தொகுதிக்கு அட்டைப்படம் ஒரு திருஷ்டிப் பரிசாரம். அளவும் ஏற்றதல்ல. “கிரௌன் சைரில்” புத்தகம் இன்னும் அழகாகவும் இன்னும் அதிக பக்கங்களுடனும் அமையுமே. அளவுக்கதிகமான அணிந்துரைகளும் உறுத்தல்களே!

— அன்புமணி.

பைத்தியங்கள் !

வைத்த இடம்
படித்த பாடம்
நடந்த பாதை
எல்லாம் மறந்தான்; அவன் -
முற்றிய பைத்தியம்!
இவனும் நானும்
அவனும் அவனும்
வைத்த இடம்
படித்த பாடம்
நடந்த பாதை
ஒவ்வொன்றாய்க் கொஞ்சநேரம்
மறப்பதுதான் . . .
அப்படியானால் ?
எல்லோரும்
ஒருவகையில் பைத்தியங்களே !

— அபு - இம் தியாஸ்

கலைவாதி கலீலின்

‘ஒரு வெள்ளி ரூபாய்’ - (சிறுகதைத் தொகுதி)

1967 - 1979 கால இடைவெளியில் எழுதப் பட்ட பதினொரு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இச்சிறுகதைத் தொகுதியைப் பற்றிய எனது அபிப்பிராயங்கள் ஒரு படைப்பாளி அல்லது ஒரு வாசகன் என்ற மட்டத்திலிருந்து எழுந்தவையே. விமர்சன ரீதியிலான அணுகுமுறைக்குப் புறம்பான விஷயங்களைக் குறிப்பிட நேர்ந்ததும் இக்காரணத்தினால்தான். சிறுகதையென்ற இலக்கிய வடிவத்தைக் கையாளும் முறைகளில் கலைவாதி கலீலுடன் நான் ஒத்துப்போக முடியாவிட்டாலும், எனது அளவுகோல்களையும் கோட்பாடுகளையும் உட்செலுத்திப் பெறப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் அல்ல இவை. இலக்கியப்படைப்பில் எழுத்தாளனின் ஆற்றல், அறிவு, அனுபவம், சிந்தனை, தொழில்நுட்பம் ஆகியனவற்றுடன் அவனின் இதயமும் சேர்ந்து கொள்வதால் ‘சென்டிமெண்டலிசம்’ (அசட்டு அபிமான உருக்கம்) கதாபாத்திரங்களிலும், படைப்பாளியிடமும் புகுந்துகொள்ளும் வாய்ப்புண்டு. வாசகனை மனம் உருகச்செய்யும் நோக்கோடு கதாபாத்திரங்களைப் பரிதாப நிலைகளில் படைப்பது கதாபாத்திரத்துக்கும் இப்படியான உணர்வினைத் தூண்டக்கூடிய எழுத்தைப் பயன்படுத்தும் எழுத்தாளனுக்கும் இலக்கிய உலகில் மதிப்புக் கிடைப்பதில்லை.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள பல கதைகள் இப்பாதிப்புக்குள்ளாகியிருப்பதைக் காணலாம். இருந்தபோதிலும், கலைவாதி கலீலிடம் கதைகளைப் படைக்க ஏதுவாகவிருந்த சம்பவங்களிலிருந்து உணர்வுபூர்வமாக ஓரளவு விடுபட, சம்பவங்களை ஒருவித கிண்டலோடு மீள்பார்க்கும் தன்மை (முன்னுரை உட்பட) இருப்பதைக் காண்கிறோம். இத்தகைய பார்வை ஒன்றினால் மட்டும் இலக்கியப்படைப்பு பூரணப்பட்டு விடுவது இல்லை

யென்பதும் இன்னுமொரு உண்மையாகும். கதைகள் எழுதப்பட்ட காலம், ஆசிரியரின் முதிர்ச்சி என்பனவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு பார்த்தாலும், பல கதைகளில் தி. மு. க. எழுத்துப்பாணி (‘ஓடினாள், ஓடினாள் வாழ்க்கையின் ஓரத்துக்கே ஓடினாள்’ போன்ற பராசக்தி வசனங்களின் சாயல்) ஆதிக்கம் செலுத்துவதால் வாசகனிடத்தில் உணர்வுகளைச் சரியாகத் தொற்றவைக்க முடியாமல் போயிருப்பதைக் காணலாம். இவற்றைத் தவிர்த்திருந்தால் கதைகள் பலவீனப்பட்டிரா.

மதத்தின் கொள்கைக்கும் ஆசிரியர்காணும் யதார்த்தத்துக்குமிடையே உள்ள முரண்பாட்டினால் உந்தப்பட்டு, நலிவுற்ற மக்களினபால் ஆசிரியருக்கிருந்த அனுதாபத்தினால் தோற்றியவையே பெரும்பாலான கதைகளாகும். மதக் கொள்கைகளை மக்கள் இறுகப்பற்றிக் கொள்

பயன் !

என்னை
இன்னொருவர்
காணும்போது --
அன்னவர் அகம் மலரவும்
அதனறிகுறியாய்
புன்னகை அவர் முகத்தில்
பூக்கவும் வேண்டும் !
இதுவே நானெடுத்த
பிறவிப்பயன் !

— வீ. ஆனந்தன்.

எச் செய்வதன் மூலம் விடிவை ஏற்படுத்த முனையும் கதைகளாக 'மையித்து', 'சகோதரத்துவம்', 'யாருக்குப் பெருநாள்', 'ஒரு வெள்ளி ரூபாய்' ஆகியன அமைந்துள்ளன. சமூக, அரசியல், பொருளாதாரக் காரணிகளால் சூழப்பட்டுள்ள இக்கதை மாந்தர்களை கதாசிரியர் அணுகியுள்ள முறையில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லை. இருப்பினும், கதாசிரியரின் சமூகப் பார்வை இக்கதைகளில் நன்கு பிரதிபலிக்கிறது. 'வர்க்கம்' என்ற கதையில் மேற்கூறிய நிலைப்பாட்டிலிருந்து விலகி வர்க்க முரண்பாட்டை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளார். இதைக் காட்டுவதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள களம், கதாபாத்திரங்களுடைய இயக்கம், மிகவும் செயற்கையாக, யதார்த்தப்பண்புகளை இழந்ததாகக் காணப்படுகிறது. இப்படியான ஒரு சம்பவம் உண்மையிலேயே நடந்ததாக இருப்பினும் கூட அது சொல்லப்பட்டுள்ள தன்மையில் கற்பனா வாதப்போக்கே தென்படுகிறது.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள இன்னொரு கதை 'நோன்புக் கஞ்சி' யாகும். ஏனைய கதைகளைவிட உருவ உள்ளடக்கத்தில் உயர்ந்து விளங்குகிறது. கதாபாத்திரங்கள் ஓரளவு 'சென்டி மென்ட்லாக்'ப் படைக்கப்பட்டிருப்பினும் இத்தொகுதிக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கிறது.

'வண்டு' என்ற கதையில் கதாசிரியர் பிரச்சனையை ஒரு விடுபட்ட நிலையில் நின்று ஆராய முற்படவில்லை. ஜவில் என்ற பாத்திரத்தை 'பரிசுத்த'ப் போர்வைக்குள் நிற்கொண்டு அணுகித் தீர்ப்பும் வழங்கியுள்ளார். 'எனக்கு

வண்ணக்கண்

கன்னியர் பலரின்
கற்பை அழித்ததொரு
'புண்ணியவான்' தான்
எங்களுர்
கண்ணகியம்மன் கோயிலுக்கு
வண்ணக்கண் !

— வி. ஆனந்தன்.

நானே எல்லாம்' என்ற கதை மிகவும் 'சென்டி மென்ட்லாக்'ப் படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஓடப்போறேன்', 'இன்னும் மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்' ஆகிய கதைகள் தரமாக உள்ளன. மொத்தத்தில், இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலிருந்து 'வண்டு', 'எனக்கு நானே எல்லாம்', 'புதிய அலை' போன்ற கதைகள் நீக்கப்பட்டு வேறு கதைகள் சேர்ந்திருப்பின் கதாசிரியருக்குக் கூடியபயனைக் கொடுத்திருக்கும் என்பது எனது அபிப்பிராயமாகும். கலை இலக்கியத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடுடைய கலைவாதி கலீலிடமிருந்து இத்தொகுப்பைவிடச் சிறந்த ஒன்றையே எதிர்பார்க்கிறோம்.

— ஞானரதன்.

விரைவில் வெளிவருகிறது !

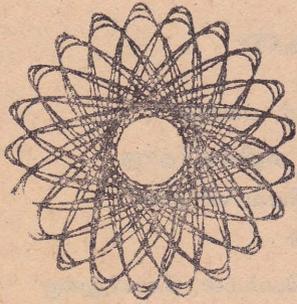
கண. மகேஸ்வரன்

எழுதிய

நினைவுகள் நிழல்கள் நிஜங்கள்

(குறுநாவல்)

● இது ஒரு 'தாரகை' வெளியீடு.



நியாயமான போரட்டங்கள்

● ச. முருகானந்தன்

— 6 —

பாஸ்கரன் மாஸ்டர் குளித்துவிட்டு கிணற்றடியால் வரவும் கிளியம்மா மீன் கொண்டு வரவும் சரியாக இருந்தது. அரையில் ஒரு துவாயுடன் மட்டும் மன்மதக் கோலத்தில் வந்து கொண்டிருந்த பாஸ்கரனுக்கு பருவப் பெண்ணொருத்தி தன்னை அந்தக் கோலத்தில் பார்த்ததும் வெட்கமாகிப் போய்விட்டது. அவளோ ரொம்பச் சாதாரணமாக நின்றுருந்தாள். “இந்தாங்க மாஸ்டர் கணவாய்... உங்களுக்குப் பிடிக்குமேயெண்ணு கொண்டாந்திருக்கிறேன்” என்று அவளிடம் கறியை நீட்டினாள். இப்படித்தான் அடிக்கடி அவள் ஏதாவது மீன் கொண்டு வந்து கொடுப்பது வழக்கம். அப்படியான நேரங்களில் எல்லாம் அவள் கம்பாயமும் இறுக்கமான மேல்சட்டையும் தான் அணிந்திருப்பாள். அவளது திரண்ட மார்பகங்களின் மேற்பகுதி பிதுங்கித் தெரியும் போது அவள் கிறுகிறுத்துப் போவாள். எங்களுர் பெண்களுக்கு இப்படி இல்லையே என்றும் நினைத்துக்கொள்வான். ரஞ்சினியின் சின்னஞ்

சிறு மார்பகங்கள் நினைவுக்கு வரும். ‘சீ... ஏன் இப்படி எல்லாம் நினைக்கிறேன்.’ என்று தனது எண்ணங்களுக்குக் கடிவாளம் இடுவான். ஆனால் இரவு நேரங்களில் தனியே உறங்கப்போகும் போது மறுபடியும் இப்படியான வேதாளங்கள் முருக்கை மரத்தில் ஏறுவதுண்டு. விரைவில் கலியாணம் செய்து கொண்டு கண்ணியமாக வாழ வழிபார்க்க வேண்டும் என எண்ணுவான். ஆனால் வீட்டுப் பிரச்சினைகள்...

கிளியம்மாவை அடிக்கடி தரிசிப்பதால் அவனது மனதில் ஒருவித சபலம் உருவாகவே செய்தது. சிலவேளைகளில் அவள் குவாட்டர்ஸ் கிணற்றடியில் வந்து குளிப்பாள். இவனது கண்கள் களளப் பார்வை செலுத்தும். கிளியம்மா கறுப்பாயிருந்தாலும் நல்ல அழகி. எங்கெங்கு எவையெவை இருக்கவேண்டுமோ, அவற்றையெல்லாம் தாராளமாக அள்ளிக் கொடுத்திருந்தான் பிரம்மா. மொழு மொழு என்ற உடற்கட்டும் பூரிப்பும் யாரைத்தான் கிறங்கவைக்காது?

கிளியம்மா இன்னமும் போகவில்லை. பையை வாங்கு

வதற்காகக் காத்து நின்றாள். பாஸ்கரனின் மனது பலமாக அடித்துக்கொண்டது. அவளிடம் ஏதாவது பேச்சுக் கொடுத்து அவளைச் சிறிது நேரம் நிற்பாட்டவேண்டும் என்று யோசித்தபடியே நோட்டம் விட்டான். சுற்றுவட்டமெங்கும் ஆளரவம் இல்லை.

“என்ன மாஸ்டர் ஏதாச்சும் தேவையா?” என்று அவள் ரொம்பச் சாதாரணமாகக் கேட்டாள். அவள் அதற்குத் தனக்குள்ளேயே ஒரு அர்த்தத்தைக் கற்பித்துக் கொண்டு, அந்தக் கேள்வியில் மகிழ்ந்தவன்போல் சிரித்தாள். “இல்லைக் கிளியம்மா... கணவாயை வெட்டிப் பதப்படுத்தணுமே அதுதான்...” என்று தயங்கித் தயங்கிக் கூறினாள்.

“அட இதுதானா... இதோ ஒரு நொடியில் செய்து தர்றேன்... கத்தி எங்கே மாஸ்டர்...?” என்றபடி வஞ்சகமில்லாமல் குசினிக்குள் வந்து வேலையைத் தொடங்கி விட்டாள் கிளியம்மா. பாஸ்கரனுக்குக் கைகளும் கால்களும் தந்தியடித்தன. மெல்ல வந்து வெளிக்கதவைச் சாத்தி விட்டு தாள்பாழ் போட்டு விட்டு குசினிக்கு வந்தாள்.

“கோப்பி குடியேன் கிளியம்மா...” என்றபடி பிளாஸ்கிலிருந்து கோப்பியை ஊற்றியபடி குறுகுறுப்பர்க அவனைப் பார்த்தான். அவனது மனத்திலிருந்த சலனத்தால் கூடவே முகத்தில் அசடு வழிந்தது. “கிளியம்மா நீ எவ்வளவு வடிவாயிருக்கே...” என்று உளறினான். இப்படி அவன் சொன்னபோது அவளது மனதில் ஏதோ ஒருவித மகிழ்ச்சி பிறப்பது போலிருந்தது.

“கிளியம்மா... நான்... ஒன்று கேட்பேன்... சாமித்தம்பிகிட்டச் சொல்லுவிடா?” நாக்கு மேலே ஓட்டிக்கொண்டதுபோல அவனது குரல் தடுமாறியது. உமிழ்நீரை விழுங்கியபடியே, கிளியம்மா நீ நீ.. உன்னை.. உன்னை..” டொடர்ந்து வார்த்தைகள் வராமல் அவனுக்கு நடுக்கம் எடுத்தது. அவள் கிளர்ச்சி செய்து ஆர்ப்பரிப்பாளோ என்று பயந்தான்.

அவள் கேள்விக்குறியோடு அவனை நோக்கினாள். “மாஸ்டர், ஏன் என்னவோ போலரிக்கிறீர்...? என்றாள்.

கள்ளமில்லாத அந்த வெள்ளை உள்ளத்தின் பேச்சு அவன் மனதில் எரிந்துகொண்டிருக்கும் ஜுவாலையை அணைக்க முயன்றாலும், முடியாமல் போய்விட்டது. அவளையே உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனது பார்வை, அவள் முகத்திலிருந்து கீழிறங்கி சுழுத்துக்குக் கீழ்மட்டத்திலே நிலைத்தது. திடீரென்று ஏற்பட்ட அசாதத்தியத் தைரியத்துடன் அவளை நெருங்கி பின்புறமாக அணைத்து, குனிந்து முத்த

மிட்டான். அவளோ திக்பிரமை பிடித்தவள்போல் செய்வதறியாது நின்றிருந்தாள். அவன் அவளைத் தன்புறம் திருப்பி இறுக அணைத்து மீண்டும் மீண்டும் வெறிகொண்டவள்போல் முத்தமிட்டான். அவள் வாளா விருந்தாள். திமிறவும்முடியவில்லை; மறுத்துச்சொல்ல வார்த்தைகளும் வரவில்லை. அவனது பலமான அணைப்பு—இதுவரை எங்குமே கிடைத்திராத அணைப்பு அவளுக்குச் சுகமாக இருந்தது.

அடுத்த கால்மணி நேரத்தில் அவள் சோர்வுடன் தனது குடிசைக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது சாமித்தம்பியை நினைத்துக் கொண்டாள். நெஞ்சே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. குமுறி வந்த கண்ணீரை அடக்க முயன்றும் தோற்றுப்போய் அழுது தீர்த்தாள்.

மாலையில் சிலாபத்தால் திரும்பிய சாமித்தம்பி தொதலும் கண்ணாடி வளையல்களும் கொடுத்தபோது இவளுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. “சீ... ஏன் அப்படி நடந்துகொண்டேன்?” என்று குமுறினாள்.

காதல்

காமம்
என்ற
கருவை
வைத்து
கட்டப்படும்
கவர்ச்சி
மாளிகை?

— ரவிப்பிரியா.

சாமித்தம்பியின் உற்சர்கமூட்டும் உரையாடல்களை ரசிக்கும் மனநிலையில் அவள் இருக்கவில்லை. ‘இவர் இவ்வளவு நாள் என்னோடு பழகியும் அப்படியெல்லாம் நடக்க முயலவில்லையே... ஓ... எவ்வளவு கண்ணியமானவர்... இவரைக் காதலித்துக்கொண்டுமா இப்படி நடந்துவிட்டேன்?’—குமுறல் விம்மலாய் வெடித்தது.



வீரசொக்கனும் சாமித்தம்பியும் டொக்ரார் மூர்த்தியின் உதவியுடன் கடனுக்கு விண்ணப்பித்து ஒரு மாதம் கடந்தபின்னும் வங்கியிலிருந்து எதுவித பதிலும் கிடைக்காததால் குன்றிப்போயிருந்தனர்.

கடந்த சில நாட்களாக இங்கு மீன் படுவது மிகவும் குறைந்து விட்டதால் சில தொழிலாளர்கள் நாயாறு, கொக்கிளாய் போன்ற இடங்களுக்கு சம்மாட்டியாருடன் போய்விட்டனர். வேறு சிலர் அண்டைக் கிராமங்களில் வயலில் கூலி வேலை செய்தனர். வீரசொக்கனும் சாமித்தம்பியும் உள்ளூரில் களப்பில் ரூல் பிடிப்பதிலும் சூலுக்குப்போய் நண்டு பிடிப்பதிலுமாக காலத்தை ஓட்டினர். பெர்னாண்டோ சம்மாட்டியாருடன் வன்னேரிக்குளம் போய் வாடி அமைத்து, மீன் பிடித்துக் கருவாடு பண்ணும் தொழிலுக்குப் போய்விட்டிருந்தான். சம்மாட்டியாருக்கு சாமித்தம்பி, வீரசொக்கன் ஆகியோர் தன்னுடன் வராததில் மனவருத்தம்தான். பெர்னாண்டோவிடம் அடிக்கடி அவர்களைப்பற்றித் தூஷிப்

பார். அவர்கள் அவனைப் பிரித்து வைத்திருப்பதாக உபதேசிப்பார்.

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அது நல்ல காலமாய் வீரசொக்கனுக்கும் சாமித் தம்பிக்கும் மாறி வந்தது.

மூர்த்தியின் அயராது முயற்சியால் கடன் கிடைத்து - இதோ புது வள்ளமும் வந்துவிட்டது. கூடவே செத்துப்போய்க் கிடந்த கடல் சோளகத்துடன் மீனவருக்கு நம்பிக்கையூட்டுவதாய் மாறி வந்தது. வெளியிலே தொழில் தேடிச் சென்றவர்களும் திரும்பிவிட்டார்கள்.

நண்பர்கள் இருவரும் புது வள்ளம் வாங்கிய சேதி ஊரெல்லாம் தீயாய் பரவியது. சில தொழிலாளர்கள் அதிசயத்தில் முக்கின்மேல் வீரலை வைத்தனர். சம்மாட்டியாரால் இதை ஜீரணிக்க முடியவில்லை. வலை பொத்திக் கொண்டிருந்த பெர்னாண்டோ விடம், "நீ மட்டும்தான் இனியும் கூலி வேலை செய்யப் போகிறே... உன்னுடைய கூட்டாளிங்க உன்னை மறந்திட்டாங்க பாத்தியா?" என்று எதற்கோ தூபமிட்டார். அனுபவசாலியான அவரது முயற்சி வீண்போகவில்லை. சாமித் தம்பி அவனைத் தேடிவந்து தமது வள்ளத்தில் தொழில் புரிய வரும்படி கேட்டபோது, "நீங்க என்னைப் பிரிச்சு வெச்சிட்டீக... நான் சம்மாட்டியார் கிட்டத்தான் தொழில் செய்வேன்..." என்று கூறி விட்டான். நண்பர்கள் எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் அவன் கேட்கவில்லை.



கூடலில் தமது புது வள்ளத்தை வெள்ளேரட்டம் விடும் மும்முரத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த நண்பர்கள் இருவருக்கும் தமது காதலிகளோடு சல்லாபிக்கக்கூட நேரம் கிடைக்கவில்லை. இடையில் கிடைத்த சொற்ப நேரத்தில் வீரசொக்கன் கண்ணியின் வீட்டுக்குப் போனான். கிடுகு பின்னிக் கொண்டிருந்த கண்மணி அவனைக் கண்டதும் பூரித்தாள். எழுந்து நின்று, "கடலோடை போயிட்டீங்களோ என்னு நெனைச்சேன்..." என்றாள் குறும்புடன்.

"நான் கடலோட போயிருந்தா என்ன செய்வே...?" அவனும் குறும்போடு புன்னகைத்தான்.

"நானும் செத்திடுவேன்னு நினைக்கிறீகளோ...? அதான் இல்லை..."

"அப்போ என்ன செய்திருப்பே...?"

"ஒரு நாளைக்கோ... ஒரு மாசத்துக்கோ அழுதிட்டிருப்பேன். அப்புறம் எல்லாம் சரியாயிடும்..."

"கலியாணம்...?"

"ஏதோ செய்தாப் போச்சு..." என்று சொல்லியபடியே அவனைக் கவனித்தான். அவனுக்கு முகம் சுருங்கியது.

"மச்சான்..."

அவன் இன்னமும் பேசாமலிருந்தான்.

"என்ன மச்சான் பகிடிக்குச் சொன்னா..."

"பகிடிக்கென்னாலும் அப்பிடிச் சொல்லாத ராசாத்தி."

"அப்போ நான் கெடைக்காட்டி என்ன செய்லீக...?"

"அப்புறம் வேறு யாரையும் கட்டிக்கமாட்டேன்..."

"பொய்..."

"சத்தியமாய்..." அவன் தலையில் அடித்துக் கூறினான்.

அவன் நிறைவோடு சிரித்தான்.

"இங்க வாயேன்..." அவன் மெதுவாக, செல்லமாக அழைக்கையில், அவன் 'மாட்டேன்' என்பதுபோலத் தலையசைத்தான்.

"நான் போகவா..." - அவன் எழுந்தான்.

"போகப் போகிறீர்களா...?" - அவன் குரலில் ஏமாற்றம் தெரிந்தது.

"இங்கேயே இருக்கச் சொல்லுறியா... நான் ரெடி..."

"போங்க..." அவன் செல்லமாகச் சினுங்கினான்.

அவன் எழுந்துவந்து அவளது கையைப் பற்றினான்.

"யாரோ வர்றாக போலிருக்கு..." அவன் பதறினான். அடுத்த கணம் 'கண்மணி' என்ற அழைப்புக் கேட்டது.

"அம்மா வர்றாக..."

அவன் பதற்றப்பட்டான். அவளோ, "ஏன் அவ்வளவு பயமா?" என்றாள் கேலியாக.

"பயமில்லை... ஆன ஒரு மரியாதை... அதான்..."

"ஆம்பிளைகளென்னாலே இப்படித்தான்... விட்டுக் கொடுத்துப் பேசமாட்டாக."

"சரி... சரி... என்னுடைய தைரியத்தைக் கலியாணத்திற்கு அப்பொறும் பாரேன்..."

"கிளிப்பியன்..."

"இல்லாம...?" - இருவரும் கொல் என்று சிரித்து விட்டனர்.

அதற்கிடையில் மீன் கட கத்தை இறக்கிப் புளக்கடையில் போட்டுவிட்டு உள்ளே வந்த தாயார், வீரசொக்கனைக் கண்டதும், “என்ன மருமேன் இந்தப் பக்கம்...?” - என்றவள், “ஓ... புது வள்ளம் வாங்கினதாகக் கேள்விப்பட்டேனே” என்று கேட்டபடி தாழ்வாரத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

“ஆமா... அதான் திங்கக்கிழமை வெள்ளோட்டம் போகலாமென்னிரிக்கோம்... மாமாகிட்ட சொல்லத்தான் வந்தேன்,” என்றாள்.

“அவுக கள்ளுக் கொட்டிலில கெடப்பாக... நான் சொல்லிக்கிறேன்...” என்றாள்.

“நான் வர்றேன்...” அவன் எழுந்தான்.

“அடிக்கடி வந்து போராசா...” - மகள் மனதில் நினைத்ததை தாய் வார்த்தையில் வடித்தாள்.

* * *

வெள்ளோட்டத்திற்கு முதல் நாள் வீரசொக்கனும், சாமித்தம்பியும் முன்னீஸ்வரம் காளி கோவிலுக்குச் சென்று சேவற் பலி கொடுத்துவிட்டு வந்தனர். தலவில்லு அந்தோனியாரையும் தரிசித்து வந்தார்கள்.

கடற்கரையில் விட்டிருந்த தமது வள்ளத்தைப் பார்த்து நண்பர்கள் இருவரும் பூரித்துப்போயினர். வள்ளத்தை மேலும், சீழும், பக்கவாட்டிலும், குனிந்தும் பார்த்து மகிழ்ந்தனர். முதற் பிரசவத்தை முடித்துக் கொண்ட தாய் தன் குழந்தையைப் பார்த்து மகிழும் நிறைவு!

தையைப் பார்த்து மகிழும் நிறைவு!

பெர்னாண்டோ மட்டும் ஒதுங்கியே நின்றான். அவன் இவர்களோடு இப்பொழுதெல்லாம் பேசிக் கொள்வதேயில்லை. சம்மாட்டியாருக்கும் வள்ளத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க பொறுமையாக இருந்தது. ‘இவனுக்கு வந்த காலத்தைப் பாரு’ என்று பொருமிக்கொண்டார். பெர்னாண்டோவைத் தனது வீட்டுப் பக்கம் வரச்சொல்லியிருந்தார்.

சம்மாட்டியார் சொல்லியிருந்ததால் மாலையில் அவரது வீட்டுக்குப் போன பெர்னாண்டோ, அங்கே அவனுக்கு என்றமில்லாத உபசாரம்! வெள்ளைப் போத்தலும் மீன் பொரியலும் என்று எல்லாமே தடபுடல்! சிறிது நேரத்தில் செபமாலையும், பிரான்சிஸும் வந்துசேர்ந்தார்கள். மீண்டும் ஒரு போர்த்தல். எல்லாம் துரிதமாகக் காலியானது. சம்மாட்டியார் தணிந்த குரலில் பேசினார்.

பெர்னாண்டோ தயங்கினான். “அப்பொறம் பொலிக, கோட் என்னு...”

“நான் கவனிச்சுக்கிறேன்... காதோட காதுவைச்ச மாதிரி காரியம் நிறைவேறணும்... அவுகட வள்ளத்திற்கு மட்டும் நெருப்பு வெச்சாப் போதாது. அருகே இருக்கிற என்ர பழைய வள்ளத்திற்கும் சேர்த்து வெச்சிடு... இதோ கவனில பெற்றோல் இருக்கு...”

“என்ன சம்மாட்டியார், உங்க வள்ளத்துக்குமா...?”

“யோசிக்காதே... அது விறகுக்குத்தான் உதவும்...”

என்று கூறியபடி மூவரது கையிலும் பணத்தைத் திணித்தார்.

இரவு...!

அமைதியான இரவு!

கடலையின் பேரிரைச் சலைத் தவிர எதுவும் இல்லை! ஊர் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தது.

புது மணமகளைப்போல புதிய வள்ளமும், அருகே பழைய வள்ளங்கள் சிலவும் காட்சியளித்தன.

இராப் பறவை ஒன்று விட்டுவிட்டுக் கத்தியது.

மூன்று உருவங்கள் பதுங்கிப் பதுங்கி...

அடுத்த சில நிமிடங்களில் கடற்கரையில் தீப் பிழம்பு... சுவாலை விட்டெரியும் அந்த வெளிச்சம் இரவைப் பகலாக்கியது. கூடவே மரமெரியும் வாசனை...

உறக்கத்திலிருந்த ஊரார் விழித்தெழ...

“ஐயோ வள்ளம் எரியுது...”

நிலைமையை உணர்ந்த அனைவரும் கடற்கரையை நோக்கி ஓடி... தண்ணீரை வாரி இறைத்து தீயணைக்க முயல...

எங்குமே ஓலக்குரல்...!

எரியும் வள்ளத்திலிருக்கும் புத்தம் புது வலைகளை யாவது காப்பாற்ற நினைத்தான் சாமித்தம்பி... முடியவில்லை...!

எல்லாமே சாம்பலாகி...

கனவாய்... கற்பனையாய்... கதையாய்...

(தொடரும்)

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

புதுக் கவிதை - ஒரு குறிப்பு

● விளம்பியன்

கவிதை என்பது, காகித அச்சியந்திர கண்டுபிடிப்புக்கு முற்பட்ட காலங்களில் செவிப்புல நுகர்வுக்குரிய ஒன்றாகவே இருந்தது. கவிஞன் தனது கவிதையைப் பாட மற்றோர் கேட்பதாகவே அது இருந்து வந்தது. இதன் காரணமாகவே 'பாடல்' என்ற வழக்கும் ஏற்பட்டது. இதுவே அதற்கு தவிர்க்க முடியாத படி ஓசையையும் அதற்கு வேண்டிய யாப்பையும் அவசியமானதாகக்கியது. இன்று கூட புராணபடனங்கள் நடக்கும் கோவில்களில் புராணச் செய்யுள்களைப் படிப்பவர் மட்டுமன்றி, உரை (பயன்) காரரும் ஒருவித இசையுடன் அதைச் சொல்வதைக் காணலாம்.

ஓசையின் ஆட்சி

இன்றைய கதாப்பிரசங்கங்களிலும் ஓசையின் ஆட்சி அவதானிக்கற்பாலது. அண்ணாத்துரையின் பேச்சிலும் ஒலி ஒழுங்கு ஓசையமைப்பே பலரையும் ஈர்க்கக் காரணமாயிற்று எனவே, ஒலி என்பது ஒழுங்காக்கப்பட்டு வருவது. இது செவிப்புல நுகர்வுக்கு அவசியமானதாக இருந்து வந்துள்ளது. அன்றியும் செவி வழியாகவே, வேறுபல விடயங்களும் பரவி வந்தன. இலக்கியம் மட்டுமல்லாது, மருத்துவம் போன்ற அறிவியல் கலைகளும், வரலாறு போன்றவையும்கூட செய்யுள் வடிவில் அமைந்திருந்தன. இலகுவில் மனதில் பதியவும், ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவும் இவற்றிற்கு யாப்பமைதியும் அவசியமாயிற்று. கவிதையும் செய்யுளாக அமைந்திருந்ததென்பது இதனும் தெளிவாகிறது. [கவனிக்கவும்: செய்யுளும்

கவிதையும் ஒன்றென மயங்கும் தன்மை சாதாரணமாக நிலவுகிறது. செய்யுள் வேறு; கவிதை வேறு. செய்யுள், இலக்கணம் தெரிந்த எவனும் செய்துவிடக்கூடிய சித்துவினையாட்டு, ஓளவை சொன்ன 'செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்' என்ற விடயம் இதுதான். ஆனால் கவிதை அப்படியல்ல: அது செய்யுள் வடிவில் இருந்தபோதும், அதற்குக் கற்பனைத்திறன், நுணுகிய பார்வை, விசயத் தெளிவு என்பன அவசியமாகும்.]

பத்திரிகைக் கவிதை

காகிதக் கண்டுபிடிப்பும் அச்சுக்கலையும் விருத்தி அடைந்துள்ளதைத் தொடர்ந்து பத்திரிகை உருவாயிற்று. இதன் வளர்ச்சியால் கவிதைகளும் -- ஏனைய அறிவியற் கலைகள் வசனத்தில் வெளிவரத் தொடங்கியது போலவே -- பத்திரிகைகளில் வெளிவரத் தொடங்கின. செய்யுள் வரிகள், இன்றைய வசனம்போல் நேராக எழுதப்பட்டவை ஒன்றன்கீழொன்றாக அச்சிடப்படத் தொடங்கின. பாரதியின் கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை பத்திரிகைகளில் எழுதப்பட்டவையே. [அவர் அனேகமாக எல்லாக் கவிதைகளையும் ராகம், தாளம் இட்டே எழுதினார்] ஆனாலும் அவரது கவிதைகள் பாடப்படக் கூடியவையாயும் இருந்தன. [இவர்கவிதைகளை பாரதியார் பாடல்கள் என அழைப்பதை கவனிக்க] ஆனால் காலப்போக்கில் இதுவே 'ஓசைமேல் ஆசை' கொண்டுள்ள இன்றைய கவிஞர் சிலருக்கு, அது இல்லாதது கவிதையாகாது என்ற மயக்கத்தை உருவாக்கியது எனலாம். பாரதியின் பாடல்களை நேரில்

மக்களின் உள்ளத்திலெழும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பையெல்லாம், அப்படியே நாமும் உணரும்படி செய்யும் மந்திரவாதியே கவிஞன். வார்த்தை ஜாலங்களால் வர்ணனைகளை மெருகிட்டு, வாசகர் நினைவில் என்றும் நிலைநிறுத்தும் சக்தி பெற்ற அதிசயப்பிறவி அவன்.

— டி. கே. சி.

பாடக்கேட்ட அவரது நண்பர் நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள் கண்ணன் பாட்டின் முன்னுரையில் சொல்வதை கவனியுங்கள் :

“கவிதையழகை மாத்திரம் அனுபவித்து விட்டு இந்நூலின் பண்ணாழகையாரும் மறந்து விடக்கூடாது. இது உள்ள பாட்டுக்களில் பெரும்பாலானவை தாளத்தோடு பாடுவதற்காகவே எழுதப்பட்டவை யாக இருக்கின்றன. கடற்கரையில் சாந்திமயமான சாயங்கால வேளையில், உலகனைத்தையும் மேலாக வயப்படுத்தி நீலக்கடலையும் பாற்கடலையும் நிலவொளியில் புதிதாகப் புனைந்த கீர்த்தனங்களைக் கற்பனா கர்வத்தோடும் ஆசிரியன் தனது கம்பீரமான குரலில் பாடக்கேட்ட ஒவ்வொருவரும் இந்நூலிலுள்ள பாட்டுக்களை மாணிக்கங்களாக மதிப்பர் [அடிக்கோடுகள் என்னாலிடப்பட்டவை].

இதில் நாம் மூன்று முக்கியமான விசயங்களை அவதானிக்கலாம்.

ஒன்று : கவிதை வேறு இசை (பண்) வேறு என்பது. அவை தனித்தனியே பிரித்தறியக்கூடியவை என்பது — எனவே இசையில்லாமலும் அதாவது பண்ணுக்குரிய இசை ஒலியாப்பு இல்லாமலும் கவிதை இருக்கமுடியும் என்பது.

இரண்டு : கவிதை எழுதப்பட்டது என்பது. முன்பெல்லாம் கவிஞன் தன் அகவுணர்விலிருந்து எழும் கவிதையை நேரடியாக வாய்மூலம் பாடுவதைவே இருந்தான். அதாவது செவிப்புல நுகர்வுக்காக ஒலிவடிவக் குறிப்பாக்கிப்பாடினான். இதில், பாரதி கவிதைகளை முதலில் பாடி பின் எழுதினான், அல்லது கவிதையை

நேரடியாக மனதிலிருந்து எழும்போதே எழுத்தில் வடித்தானான் என்ற சந்தேகம் எழலாம், பாரதியின் சொந்தக் கையெழுத்திலேயே தற்போது பல கவிதைகள் கிடைத்துள்ள போதிலும், இதை நிச்சயமாக சொல்ல முடியாதெனினும், வாயினால் பாடி, பின் எழுத்தில் வடிப்பது என்ற இரட்டைப்படி மனதின் கவிதா எழுச்சியை நேரடியாகவே எழுதுதலாகிய ஒற்றைப்படியாகக் குறுகியிருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுண்டு. இன்று நமக்குத் தெரிந்த கவிஞர்களின் பலர் அப்படியே செய்வது சாதாரணமாக அவதானிக்கக்கூடிய ஒன்று.

அடுத்தது : பாட்டுக்களாகப் பாரதி கவிதைகள் பிரபலமடைந்தமை. பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியின் பாடல்களை எழுத்தறியாதோரும் பாடுவதைக் கேட்கும்போது அது செவிவழியாகவே பரவலடைந்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். எனவே பாரதிகாலம் பத்திரிகைகளில் கவிதை வெளிவந்து கட்டிலன்மூலம் உள்வாங்கலாகிய காலத்திற்கும் செவிப்புல காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு காலமாகக் கருதப்படலாம்.

பரிணாம வளர்ச்சி

அச்சியந்திரக்கலை வளர்ச்சியால் வந்த பத்திரிகைப் பெருக்கம் கவிதைகளை எழுத்துருவில் பிரபல்யப்படுத்துகிற தன்மையை உருவாக்கிற்று என்று கண்டோம். அதாவது கவிதைகள் காதில் ஒலிக்கும் நிலைமாறி கட்டில நுகர்வுக்குரியதாக ஆரம்பித்தது. இதன் காரணமாகவே செவிப்புல நுகர்வுக்குரிய இசை, (பாரதியின் கவிதைகளிலும் காணப்படும்) யாப்பு என்பனவற்றின் தேவை அருகத் தொடங்கியது. கவிதை பாடப்படுதலாகிய பயன்பாட்டில்

ஒரு தனித்த வரியைக் கவிதையாகக் கருதக்கூடாது. ஆனால் ஒரு வரியிலேயே அதற்குப் பூர்ணத்வம் வந்துவிட்டால் அதைக் கவிதையென்று கூப்பிடலாம். கவிதைக்கு ஆவேசமும் வேண்டும்; அதை ஒழுங்காய் அமைக்கவேண்டிய ஆற்றலும் கவிஞனிடத்தில் இருக்கவேண்டும். எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்குத் தன்னை அர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும். தன் அகந்தையை மறந்து எடுத்துக்கொண்ட பொருளோடு ஒன்றாய்க் கரைவதே கவிஞனின் கடமையாகும்.

— ஜார்ஜ் எலியட்.

‘தாரகை’ சிறுகதை மதிப்பீடு பற்றிய விமர்சனமும், ‘கவிதை’ பற்றிய பிறிதொரு கட்டுரையும் அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.

— ஆசிரியர்.

டிற்குரியதாக மாறியது. இன்றைய பத்திரிகை வாசகன் பத்திரிகையில் கவிதையை உரத்து வாசிப்பதைப் பலர் கேட்பது அருகியே விட்டது. பெரும்பாலும் பார்த்து மௌனமாக வாசித்தலே நிகழ்கிறது. எனவே பார்க்கும் போதே கிரகித்துக்கொள்ளக்கூடிய, கட்புலக் கவர்ச்சிக்குரிய உருவ அமைப்பே முக்கியமானதாக மாறியது. செய்யுள்களை (வசனங்களினின்றும் வேறுபடுத்த) வரிவரியாக அச்சிடுதலில் தொடங்கிய இது துரிதமாக வளர்ச்சியடைந்தது. இந்த உருவ அமைப்பு — செவிப்புல நுகர்வுக்கு எப்படி ஒலி முக்கியமாக அமைந்ததோ அப்படியே — கட்புல உள்வாங்கலுக்கு அவசியமாயிற்று. (இங்கு குறிப்பிடப்படும் உருவம் அச்சிடப்படும் புற உருவம் மட்டுமே) இதனாலேயே ‘காரிகை’ படியாதவர்கள் கூட செய்யுள் வடிவங்களான வெண்பா, விருத்தம் போன்றவற்றைப்பற்றி இலகுவாக சொல்ல வல்லவர்களாகவும், கிட்டத்தட்ட இவை போன்ற அமைப்பில் செய்யுள் எழுதவும் சாத்தியமாயிற்று. இன்றைய மரபுக் கவிஞர்களில் பலருக்கு காரிகைப் பரிச்சயம் இல்லாமலே ஓசை, கட்புல அவதானிப்பு, அறிவு போன்றவற்றுடன் விருத்தச் செய்யுள்வடிவில் ‘கவிதை’ இயற்ற முடிகிறது. எனவே கட்புல நுகர்வே, மரபுக்கவிதையின் சரிவிற்கும் புதுக்கவிதையின் தோற்றத்திற்கும் வழிகோலிற்று. எப்படி செய்யுள் இலக்கியங்கள் போய் வசன இலக்கிய வடிவங்கள் ஆரம்பமாகியதோ, எப்படிக்காவி யம்போய் நாவல் பிறந்ததோ அப்படியே இந்த ‘விறகுமுறிப்பு’ம் வரலாற்றின் ஓர் அணியாக நிகழ்வுற்றது.

தெரிந்தே செய்யும் தவறுகள்

ஆனால் வேடிக்கை என்னவென்றால், மரபுக்கவிதையையே கவிதைகள் என்று விதன்

டாவாதம் செய்யும் முருகையன் போன்ற கவிஞர்கள்கூட தமது கவிதைகளை விறகு முறிப்பு போல முறித்து — செவிப்புல நுகர்வுக்குரிய கவிதைகட்கு இது அவசியமில்லாவிடினும் — அச்சிட்டு வருகிறார்கள். மறைமுகமாக கட்புல நுகர்வின் தாக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருள்ள இவர்கள், தாம்பிடித்த முயலுக்கு மூன்றுகால் என்று சாதித்துக் கொள்வதற்காக ‘பொருள் விளக்கத்திற்காக அப்படி’ என்று ஒரு சப்பைக்கட்டு வேறு கட்டுகிறார்கள். பாருங்கள் வடகோவையார் எழுதுகிறார்;

....“தமக்கே எங்கே முறிக்கவேண்டும் என்ற விபரம் தெரியாமல் ஏதோ ஒரு அனுமானப்போக்கில் வார்த்தைகளை முறித்து ஒன்றன் கீழொன்றாக அடுக்கப்பட்ட வார்த்தைக்கோபுரங்களே இவ்வரிமுறிப்புக் கவிதைகள். (ஓசைப் புதுக்கவிதைகள் அல்ல)....

....இந்தப் புதுக்கவிதைகளின் வடிவம் புரியாத ஒன்றாக இருக்கிறது. பொருள் விளக்கத்திற்காக மரபுக்கவிஞர்கள்கூட தம் கவிதைகளைப் பிரித்தெழுதுவது வழக்கம்.

என்னபயன் வள்ளுவரால்
ஏனைய
கேட்கிறது —
என்ன பயன் வள்ளுவரால்?
எப்போது தான்பிறந்தார்...
எப்போது தானிறந்தார்...
என்பது போன்றுள்ளவையை
அப்போ தெழுதிவைக்கா
அப்பாவி வள்ளுவரால்
உண்டோ பயனும் — ?
உதவாக் கரை மனுசர்!

— இக்கவிதை முருகையனின் ஒரு மரபுக் கவிதை. பொருள் விளக்கத்திற்காக பிரித்தெழுதப்பட்டது. எந்தப் பொருள் விளக்கத்திற்காக கவிதையில் (மரபுக் கவிதையில்) வரிகள் பிரித்தெழுதப்பட்டதோ, அந்தப் பொருள் வரிமுறிப்பான இந்தப் புதுக்கவிதையில் வெறும் வார்த்தையை மட்டும் பேணுவதற்காக வெறும் பம்மாத்திற்காக சிக்கலாக கப்பட்டுள்ளது.

வார்த்தைகளை ஓர் அளவாக துண்டாடி — தமக்கே எங்கே முறிக்கவேண்டும் என்ற தெளி

வின்றி சில சமயங்களில் எழுத்தெழுத்தாக அடுக்கப்படுவதுதான் இந்தப் புதுக்கவிதையின் தன்மை....' (தாரகை, ஜூலை 82)

எப்படி? இதை வரிவரியாகப் புட்டுவைக்கலாம். ஆனால் அது முக்கியமானதல்ல என்பதால் விட்டுவிட்டு, இரண்டு விசயங்களை மட்டும் கவனிப்போம். இந்த மரபுக் கவிஞர்களின் 'வழக்கம்' எப்போது ஆரம்பமாகியது? விமர்சனச் சிற்றங்களுக்குப் பயந்து புதுக்கவிதை எழுதாமல் விட்டபின்பா? அல்லது புதுக்கவிதையின் பிரவேசம் பரவலடைந்து விட்டதால் (என்னதான் இவர்கள் தோப்புக்கரணம் போட்டாலும்) தவிர்க்கமுடியாதபடி அது ஒரு இடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு விட்டதால் "விபச்சாரிகள் நடுவே பத்தினிகளும் 'ஆடுகிற வேசம்' போடத்தான் வேண்டு"மென்ற பாச்சாவுடன் 'நானும் கவிதை எழுதுகிறேன்... புதுக்கவிதை' என்றுசொல்லி இரண்டுபக்கமும் திருப்திப்படுத்தவேண்டிய தேவை வந்துவிட்டதாலா?

சரி, எப்படியாவது போகட்டும். இந்தப் புதுக்கவிதையாளருக்கு விறகு முறிக்கிற விசயத்தில் தெளிவில்லாமல் இருக்கலாம். தெளிவுடன் மரபுக் கவிதையைப் 'முறித்து' எழுதும் இவர்களாவது அதை தெளிவுபடுத்தவேண்டாமோ? பொருள் விளக்கத்திற்காகவே விறகு முறிக்கிறார்களாம் இவர்கள்...! ஆமாம், பாரதியின் கவிதைகளின் பொருளை விளங்கயார் வந்து 'முறித்துப்' போட்டார்களாம்?... பாரதி முட்டாள்தனமாக முறித்து எழுதாமல் விட்டதால்தான் போலும் இன்றெல்லாம் பாரதி கவிதைகளின் பொருள்களை நாடெல்லாம் புரிந்து வைத்திருக்கிறோம்...

சரி, முறித்தபின் எப்படிப் பொருள் விளக்கம் அதிகமாயிற்று என்றாவது இந்த மேற்கோள் காட்டியவர் விளக்கியிருக்க வேண்டாம்...?

'ஏனையா கேட்கிறது?' என்பதை ஏனையா

கேட்கிறது--? என்று எழுதிவிட்டதில் என்ன பொருள் அதிகமாக விளங்கியதோ எனக்குத் தெரியவில்லை... நானும் மண்டையைப்போட்டு உடைத்துவிட்டேன். வடகோவையார்தான் சொல்லவேண்டும்; என்போன்ற சாமானியருக்கு இவர்களாவது விளக்க வேண்டாமோ?

விறகு முறிப்பது எரிப்பதற்கல்ல; அடுப்புக்குள் வசதியாக வைப்பதற்கல்ல; மாறாக சாப்பாடு நன்றும் இருப்பதற்காக என்ற விவாதத்தை கோமாளித்தனமானது என்று சொன்னால் அது கொஞ்சம் குரூரமாகப் பட்டாலும், உண்மை என்னவோ அதுதான்.

ஆக, இது தெட்டத்தெளிவாக, குருட்டாம் போக்கில் நிராகரிக்கின்ற தன்மையையே காட்டுகிறது.

முதலில் இவர்கள் "இது வெறும் வரி முறிப்புச் சமாச்சாரமே அல்ல" என்று தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்; அல்லாவிட்டால் இப்படித்தான் 'முறிப்பு' நடத்துவார்கள். ஆனால் வரிகளைக் கீழேகீழே எழுதிவிட்டால் - அது கவிதையாகிவிடுமென்று இவர்களைப்போலவே மயங்கி, பேனையில் மையும் பத்திரிகைகளில் காலி இடங்களும் இருந்தால் எழுதிவிடக்கூடிய ஒன்றுதான் கவிதை என்ற நினைப்பில் 'கவிதை'கள் பல இன்றெல்லாம் வெளிவந்துகொண்டிருப்பது உண்மையே. இதை நான் முன்பே குறிப்பிட்டேன். அதேபோல ஏற்கனவே சொன்னது போல மரபுக் கவிதைகளும் தோன்றி, அந்தக் கவிஞர்களைத் தேடினாலும் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் மறைந்து போய்விட்டதும் உண்மை இதுமட்டுமன்றி, ஓசை அல்லது பாடப்படும் தன்மை இருப்பதாலேயே கவிதை என்று மயங்கும் போக்கும் உண்டு. இன்றைய பல சினிமாக்களுக்கு 'பாட்டெழுதிக் கொடுத்தவர்களை' 'கவிஞர்கள்' என்று (அவர்கள் எழுதியிருக்கக் கூடிய சில கவிதைகளுக்காகவன்றி) இதற்காகவே சொல்லப்படுவதை, அப்படி ஒரு பிரமை உருவாக்கப்படுவதையும் இந்த இடத்தில் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். எனவே முதலில் கவிதை என்றால் என்ன என்ற தெளிவை ஏற்படுத்திக்கொண்டால் இந்தச் சில்லறை விசயங்களை விவாதிக்கிற தன்மை மாறி, கவிதைபற்றி விவாதிக்கிற ஒரு ஆரோக்கியமான நிலை தோன்றும்.

உணர்வும் உறுப்பும்

தேன் இனிப்புச் சுவை கொண்டது. வேப்பெண்ணை கசப்புத்தன்மை கொண்டது. ஆனால் இவற்றை கையால் தொட்டோ மூக்கால் முகர்ந்தோ அறிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனால் பாரதி பாடுகிறார்.

'நெந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே -
இன்பத்
தேன்வந்து பாயுது காதினிலே -' என்று.

'ஆகா ஓகோ' என்று பலரும் இதை ரசித்துச் சிரக்கம்பம் செய்வதை நான் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் எத்தனைபேர் இதன் உள்ளர்த்தத்தை புரிந்து ரசிக்கிறார்களோ எனக்குத் தெரியாது; ஆனால் மேலாட்டமாகப் பார்த்தால் இது கோமாளித்தனமானதாகத்தான் தோன்றும். தேனை காதினிலே பாய்ச்சினால் என்ன உணர்வு ஏற்படும்? ...காதைக் குடைகிற ஒரு அரியண்ட உணர்வுதான் தோன்றும். வேப்பெண்ணையைப் பாய்ச்சினாலும் இதுதான் நடக்கும். இரண்டுக்கும் பொதுவான அரியண்ட உணர்வுதான் மிஞ்சும்... ஆகவே பாரதியின் இந்தக் கவிதையில், தோன்றுவது ஒரு அரியண்ட உணர்வா? இல்லை; நா என்ற புலனால் தேன் சுவைக்கப்படுகையில் தோன்றுகிற இனிப்புச்சுவையால் உருவாகும் இனிமை உணர்ச்சி, அவனுக்கு இந்த 'செந்தமிழ் நாடு' என்ற சொல்லை கேட்கையில் உருவாகிறது தான் உண்மை. அதாவது வாய்ப்புலனுணர்வு, செவிப்புலனுடாக தூண்டப்படுவதையே அவன் சொன்னான். இதுபோல் தான் கவிதையும். உண்மைக் கவிதை செவிப்புலன் வழியாக போகும்போது ஏற்படுத்திய உணர்வுநிலை கட்டுப்புலன் வழியாகவும் ஏற்படுத்தலாம்... குருடும் செவிடும் சேர்ந்தே உள்ள ஒருவனுக்கு ஸ்பரிசு உணர்வாகவே கவிதை உணரப்பட முடியுமேயன்றி, வேறுவடிவில்ல... பாம்பு இசையை உணர்வதுபோல். எனவேதான் கவிதையின் இந்த வரலாற்று நிகழ்வை யார் விரும்பினாலென்ன விரும்பாவிட்டாலென்ன நாம் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நிலையில் உள்ளோம்.

கடைசியாக ஒரு வார்த்தை: புதுக்கவிதை பற்றி அது வெறும் வரிமுறிப்புச் சமாச்சாரமே என்ற தவறான முடிவுக்கு, யாராவது (உண்மையாகவே நல்ல கவிதைகளை காணாததால்) வந்திருந்தால், அவர்களுக்கு உதவியாக நானறிந்தவரை ஈழத்தில் நல்ல கவிதைகளை எழுதும் சில கவிஞர்களை இங்கே குறிப்பிடுகிறேன்; பிடிவாதமாக விதண்டாவாதம் பேசுபவர்களை என்ன செய்வது?

தோல்வி

உன் இதய சாம்ராஜ்யத்தை
வெற்றி கொண்டு
என் வசமாக்க
என் பார்வைக் கணைகளை
உன் மனக்கோட்டையில்
தொடுத்தேன்.

என் நினைவுப் புரவிகள்
தறிகெட்டுப் பறந்தன
சிந்தனைப் படைகள்
உன் எண்ணத்திடலில்
ஒரு சபலத்தூசியை
எழுப்பவீறுகொண்டெழுந்தன

என் முகக்கோபுரம்
வெற்றிச் சிரிப்புக் கொடியை
எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தது
முடிவில்....
என் முகக் கோபுரத்தின்
விழிக்கம்பத்தில்
உன்னோடு புரிந்த
காதல் போரின் தோல்வி
ஒரு
விழிநீர்க் கொடியைத்தான்
ஏற்றியது.

- எஸ். எம். எம். ரூபிக்.

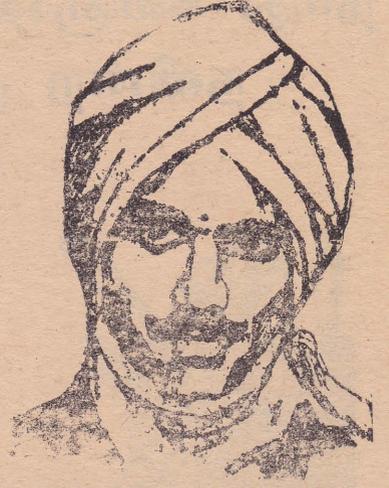
ஆனால் இவர்களின் எல்லாக் கவிதைகளுமே சிறந்தன என்ற சேட்டிப்பிக்கட்டைதர நான் இங்கு முயலவில்லை; அப்படிச்சொல்ல, அவர்கள் எல்லோரினதும் கவிதைகள் எல்லாவற்றையும் படித்துமுடித்துவிட அவர்கள் ஒன்றும் மறைந்த கவிஞர்களல்ல... வாழும் கவிஞர்களே. கவிஞர்கள் பெயர்கள் இதோ... கவியரசன் (சேரன்) சன்னமுகம் சிவலிங்கம், நுஹ்மான், அ. யேசுராசா, வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்...

இன்னும் சிலரைச் சொல்லலாம். ஆனால் ஒரு பட்டியல் போடுவது என் நோக்கமல்லவே...!

✽

உடன்பிறந் தவர்களைப் போலே - இவ்
வுலகினில் மனிதரெல் வாரும்;
திடங்கொண் டவர்மெலிந் தோரை - இங்கு
தின்று பிழைத்திட லாமோ ?

— பாரதியார்.



கவிதைச் சிறப்பிதழ்

வசந்தம் நீ !

உதட்டினிலே நீ கொடுக்கும்
உயர்வான முத்தமதில்
எதற்காக மதுக் கலந்தாய்
எனைமயக்கி ஏதுசெய்ய?

நீயாகி நான் வாழும்
நிலையதனை அறிந்தபின்னும்
தீயாகிக் கொழுத்தாமல்
தென்றலெனக் குளிராயோ?

மலராகி எந்தனுக்கு
மணமூட்டும் வாழ்க்கையிலே
அலராகிக் காயாகி
அருங்கனியாய் மாறாயோ?

எந்தனுக்கு நீ சொந்தம் !
இதுதானே என்சித்தம்;
வந்தாலும் துயர், வாழ்வில்
வசந்தமும் நீயே !

இதழமைப்பு :
எஸ். சிங்கராஜா.

— அ. கௌரிதாசன்

● அட்டைப்படக் கவிதை

நமது கவிஞர்கள் நவின்ற முத்துக்கள்



ஆழப் புதைந்த தேயிலைச் செடியின்
அடியிற் புதைந்த அப்பனின் சிதைமேல்
ஏழை மகனும் ஏறி மிதித்து
இங்கெவர் வாழ்வோ தன்னுயிர் தருவன்...

— லி. வி. வேலுப்பிள்ளை

* * *

இதழுடைத்துச் சிரிப்புதிர்த்தாள் முல்லையாச்சு
இடைநுடக்கி நடைபயின்றாள் கொடிகளாச்சு
கதைபெருக்கிச் சுவைவளர்த்தாள் தேனுமாச்சு
கைவிரல்கள் சுண்டிநின்றாள் வெண்டியாச்சு!

— கவிஞர் 'மருத மைந்தன்'

* * *

காலை மலரிற் கருவண்டு தேனெடுக்க
நீலக் குயிலுமென் நெஞ்சில் கனல்சொரிய
நாயகனை எண்ணி நலிகின்றேன்! இவ்வூரார்
தீயில் அலரெண்ணெய் ஊற்றுகிறார்! நானவரின்
பாத மலர்சேரப் பசியால் அலைகின்றேன்!
சோதனையோ செய்கின்றார்? சொல்வார் எனக்கில்லை!
மாலை இருளில் மடிகின்றேன்! மன்னவரின்
கோலம் விழியிற் குவிகிறது! அன்புவண்டி!
உன்னைத்தான் தேடுகிறேன், ஓடிவர மாட்டாயோ?
இன்னும் சுணங்கி எனைவருத்திக் கொல்லாதே.

— கவிஞர் மு. சடாட்சரம்

* * *

கோயிற் குருக்கள் உள்ளேநாம்
கும்பிடச் செல்ல விடுவாரோ?
வாயிற் கதவு பூட்டிநடு
வழியில் நிற்பர் கடவுளென; ஓர்
தாயின் வயிற்றுப் பிள்ளைகள்நாம்
தடுத்து வைத்தல் இதுமுறையோ?
நாயி னிழிந்தோ ராகளமை
நடத்தி வைக்க இவரயாரோ?

— கருணை யோகன்

கவிஞன் கனவு!

ஏப்ரல்-ஜூன்-83

— மு. சூர்சூர்

சுழுவன நாட்டின் இனியதமிழ் ஆசிரியன்
வாழமுடி யாது வதங்கும் ஒருபிறவி!
முந்தநாள் பெற்ற முழுச்சம் பளக்காகம்
இன்றே முடிந்துவிட ஏங்கும் ஒருமனிதன்!
கந்தை எளிதும் கசக்கி உடுப்பவன்தான்
பெண்டு பிள்ளை ஊர்மனையின் 'பீத்தல்' அடைப்பதற்கு
தண்டாட்டம் போட்டுத்திரியும் பெருமையுளோன்!

கண்ட முகங்கள் கவினமராய்ப் பூக்காது
விட்டாலும் நெஞ்சிலுள வேட்கை தணியாமல்
பட்டப் பகலிலும் பாவெழுதிப் பூரிப்போன்
கள்ளையும் வெல்லும் கவிதைகளை எங்கேனும்
கொள்ளையாய் அள்ளிக் குடித்துக் குதித்திடுவோன்!

பொய், புரட்டைச் செய்தேய்க்கும் போலிமனிதர்களை
நையாண்டி செய்து நடைப்பிணமாய் நோக்கவைப்போன்!
மேடுபள்ளம் இல்லாத மேன்மை உலகத்தை
நாடும் ஒருவன் நலங்காண வந்தவன் நான்!

என்னைத் தெரிந்தோரிங் கேராளம் பேருளதால்,
தன்னந் தனியே நெடும்பயணம் போகின்றேன்,
பொன்னுருகக் காய்கின்ற பொல்லாத தீவெயிலில்
கண்கள் வலிக்கக் கனத்தவியர்வை மழையில்
தேகம் குளிக்கத் திசையறியாக் கப்பலென
தாக்கத்தால் கால்கள் தடுமாறச் செல்கின்றேன்!

பார்க்குமிடந் தோறும் பசிகவலை நிற்கிறது.
நோக்கும் விழிகளிலே நொய்துன்பம் சேர்க்கிறது!
வேதனை நெஞ்சில் விளைந்தாட்டும்! என்னுயிரை!
பாறை வளரும் பனிக்கொம்பென் கண்ணிரண்டும்!

காணாத சித்திரங்கள் காண்கின்றேன்! கால் தொடர்ந்து
போன வழிநீளப் போகின்றேன். ஆவலினால்!
காதற் குயில்பாடிக் காற்றில் மிதக்கிறது!
போதை தலைக்கேறப் போனேன் அதைத்தொடர்ந்து.

சாகா திருங்களைனச் சாற்றும் தென் னஞ்சோலை!
வாகா யெனக்குவந்து வாய்த்த திருச்சோலை!
கத்து கடலோரம் காட்சிதருஞ் சோலை!
புத்தமுதத் தென்றல் புகுந்துவரும் நற்சோலை!
அங்கேதான் எங்கள் அருங்குயிலும் போயமர்ந்து
மங்கனம் பாடி வரவேறிக நான்போனேன்!

பார்க்கும் திசையனைத்தும் பச்சையினந் தென்னைகளை
கொர்த்துநின் றும் குமரிகள்போல்! நல்லிளநீர்க்
கொங்கைகள் தொங்கும்! குளிர்நிழலைக் கொட்டிவிடும்!
பொங்கும் உணர்வால் பொழுதைக் கவலையினை
மாலை ஒளியில் மறந்தேன். மயங்குகிறேன்!
வேளையெலாம் சோலைக்குள் வீற்றிருக்கும் ஆவல்லிக
குந்தியிருக் கின்றேன் குளிர்ந்தென்றல் மோதியது!

செஞ்சந் தனம்முசுத்தில் சின்னமகள் பூசுதல்போல்
செங்கதிரோள் மேனியெலாம் செஞ்சாந்தைக் கொட்டுகிறுன்!
எங்கும் இளமைதரும் இன்மலை பூக்கிறது!

நல்லிருந் தள்ளி நயமாக உண்டவர்போல்
எல்லையிலா இன்பம் எனைஆழ்த்தக் கால்நீட்டி
என்னை மறந்தேன் இதமாய் உறங்கிவிட்டேன்!

தாயழையெழில் மல்லிகையில் தாவிவரும் தென்றல் ஒரு காலிடறி வீழும்! கனிவாய்ச் சுகழட்டும்!
தென்னோலைக் குள்ளேஅத் தீனக்குயிலிருந்து இன்பக் குரலெடுத்தென் எண்ணத்தில் தேன்பாய்ச்சும்!

பின்னாலே ஓர்மனிதன், பென்னம் பெருந்தாடி;
சின்னஉடல் கண்கள் சிறுத்தையென நோக்கிடுவான் நின்று தமிழில் நெடுங்கவிதை பாடுகிறான்!...

“கண்ணே! கலையமுதே! காதல் திருவிளக்கே!
எண்ணத்தில் வாழும் இளங்குயிலே! உன்சோகப் பாட்டால் உலகம் பழியின்றி வாழுதம்மா!
கேட்டால் மனது கிருகிளுக்கும்! ஆவல்மிகும்!
எங்கிருந்து வந்தாயோ? ஏன்துயரில் முழுகினையோ?
எங்களைப்போல் நீயுமிங்கு ஏழெட்டுப் பிள்ளைகளின் தந்தைபெற்ற செல்வமோ? தன்னுழைப்புக் காணாமல் சிந்தை வருந்திச் சிறுக்கும் வருத்தமுண்டோ?
உன்எழிலும் நெஞ்சில் உறைகின்ற வேதனையும் சிந்தித்தும் பாராச் சிறுமதியோர் ஆட்சியிங்கு பல்கிப் பெருகுவதால் பாவம் வளருதடி!
நல்லவள் நீ இங்கே நடுக்கடலில் வீழாமல் தொல்லைப் படுகின்றாய் தூயவளே...” என்றுரைக்கும் அந்த மனிதனை நீ யாரென்று நான்கேட்டேன்.

“இந்நிலத்தில் உண்மை இளமைக்குரியவன் நான்!
இல்லாமை என்னும் இடரை அழிப்பதற்கு எல்லா உயிர்களுமிங் கின்பமுறப் பார்ப்பவன் நான்!
காதல் கலையின் கருவிலம் என்பவன்நான்!
வேதப் பொருளாக வேற்றுமையைக் கொல்பவன்நான்!
எந்தக் கலைக்கும் எழில், நன்மை வேண்டுமென சந்தியெலாம் நின்று சமர்புரிந்து வந்தவன்நான்!
முந்து தமிழை முறையாகக் கற்றுணர்ந்து சிந்தனையைத் தூண்டிக் செயலை வளர்ப்பவன்நான்!

சின்னத் தணங்களையும் செப்படினித்தைகளையும் வெட்டிப் புதைத்து விழாக்காண வேண்டுமெனப் பட்டிதொட்டி எங்கும் பறசாற்றி வாழ்பவன்நான்!
என்னொடு சேரென்” றிருகை பிடித்திழுத்தான் உன்னொடு சேர்ந்தெங்கும் உலாவ விருப்பந்தான், என்னுடைய நெஞ்சில் எழுகின்ற கேள்விக்கு. செவ்வையாய் நற்பதிலைச் செப்புங்கள்! பின்னால் வருவேன். எனவுரைத்தேன். வாஞ்சையுள அன்னான், உருகி “அடதம்பி உன்னுடைய கேள்விகளைக் சேரூமினி” என்றான். கிழவனல்ல நல்லினோளுன்!

வாமுங் கவிதை வரையறை கூறுமென்றேன்.

“தம்பி கவிதை, தலையான நற்கலையை நம்பிப் பயிற்றல் நடவாது. இந்நிலத்தில் சொல்லடுக்கிச் சொல்லடுக்கிச் சொடித்துக் குப்பைகளை நல்ல கவிதையென நம்பவைக்கும் பேர்வழிகள் கொள்ளையாடா! இன்பம் குவிக்கின்ற நற்கவிஞர் உள்ளார் சிலபேர் உணருந்திறம் வேண்டும்!

இந்நாளில் வாழும் இனையற்ற நற்கவிஞர் செந்தமிழில் நாட்டும் சிறந்த கவிதைகளை, ஓர்பக்கஞ் சாராமல் உண்மைநலம் ஆய்வதற்கு யார்க்கும் முடியாது. யாபாரம் செய்வார்கள்! நம்மோ டிருப்பவரின் நன்மையி மைவந்து எம்முணர்வைத் தாக்கும்! எவர்க்கும் தனிக்கவியின் உண்மைத் திறமுணர்ந்தே ஒதுதற்கும் ஒண்ணுது! இன்னும் அரைநூற்றாண்டுகூடும் கவிவாமும்! கால தேவன் கருத்தே கட்டாய உண்மையாடா! சோலை நீழலும் சுகமும் நிலைக்காது!
செந்தமிழ் வாழும் சிறைப் பிடிப்பாய் உன்னுணர்வை!..”

என்றான் அவர்க்கென் இதயத்தால் நன்றி சொலி
இன்னும் ஒருகேள்வி இனையவன்நான் கேட்கின்றேன்!
நல்ல புதிலுரைத்தால் நாலுபத்துத் தாளம்மடித்துள்
கைக்குள்ளே வைக்கும் கருத்தில்கை. என்றாலும்,
மெய்யாக நின்கருத்தை மேதினியில் வாழவைப்பேன்!
என்றேன்! "சரியப்பா எங்கே வினவும்!" என்றான்!
வாரும் படைப்பின் வரையறையைக் கூறென்றேன்.

"நாளெல்லாம் நெஞ்சில் நடம்புரியும், அச்செயல் நீ
சொல்லு சொல் என்று சமையெடுக்கும்! வீறிட்டுப்
பொங்கி வழியும்! புதுமை அழகுணர்வு
தங்கும்! தமிழில் தலையெடுக்கும்! ஜீவனுடன்
வாழப் பிறந்த வடிவமுள ஓர்படைப்பே
வாரும் படைப்பு வழமைப் பிரகாரம்!
நூருண்டாய் வாழ்கின்ற நுட்பமும் உள்ளதுவே!
ஆராய்ச்சி யாளர் அறிவால் குழாய்க்குள்ளே
உண்டாக்கும் ஜீவன் அரைநூற்றாண் டிருந்திடுமா?

கோட்பாட்டுக் காகக் குழந்தைகளை ஈனாமல்
ராப்பாட்டுக் காக ரகசியமாய்ச் சேராமல்,
எண்ணித் துணிந்தோர் இணையற்ற நற்படைப்பை
உண்டாக்க வேண்டும்! உறுப்புகள் ஒவ்வொன்றும்
கோணு திருக்கவும், கொஞ்சமெழில் ஒங்கவும்
தானு யெழுந்து தரணியெலாம் ஆளவும்
வேண்டும் படைப்புத்தான் வேண்டுமடா! இப்படைப்பு
நீண்டபயன் நாட்டும் நிகரற்ற செல்வம்." என்றான்!

ஐயா உரைத்த அருமைக் கருத்துகளைக்
கையால் எழுதிவைப்பேன் கஸ்ரமெதும் பார்க்காமல்.
இன்னுமொரு கேள்வி கேட்கின்றேன் என்றுசொல,

"நன்றுமிக நன்று! நடத்துமுன்றன் கேள்வி" என்றான்.

வாழ்க்கையைப் பற்றி வரையறை என்னவென்றேன்.

ஆழமாய்ப் பார்த்தான் அசையாமல் என்முகத்தை!
"தம்பி உலகம் தழைக்கின்ற தென்றாலும்
நம்பியதில் நெஞ்சை நயமாய்நீ வைத்தாயோ?
வெம்பி அழுவாய்! விழுவாய்! உன்கிந்தனையை
செம்மைப் படுத்திச் செயலில் உனைஇழப்பாய்!
வாழ்க்கை மிகச்சிறிதே! வாட்டமிலா நற்பணியால்
நீளமாய்த் தோன்றும்! நிறைவாகும் காதலினால்
எல்லார்க்கும் செய்க இதம்!" என்றான். ஐயாநீ.

வீட்டுக்கு வாரீர் விருந்துண்போம்! உம்மையோர்
பேட்டிக் கழைப்போம்! பெருத்த விழா வெடுப்போம்!
பொன்னாடை போர்த்திடுவோம்! பூமாலை யோடிருத்தி
பன்னெடுநாள் வாழப் படம்பிடித்து வைத்திடுவோம்!

"போனீர்கள்' என்றால் புலம்பல் தொழிலாக்கி
நாணம் இழந்து நடைபயின்று உன்னைச்
சினிமாப் படமெடுப்போம்! செகத்தை விட்டும் ஓடவைப்போம்!
வாருங்கள் ஐயா! தமிழுக்காய் வாருங்கள்!
சேருங்கள் என்றேன் சிரித்தான் கிடுகிடுத்து!

நன்றுமிக நன்றென்றான் நாமிருவர் ஒன்றென்றான்
என்றுமிருப் பாயென்றான்! என்னுயிரே நீஎன்றான்.
நானவனின் கைப்பிடித்து நன்றாகக் கண்ணிவொற்ற
ஏனோ பிரிந்திட்டான் இங்கவனைக் காணவில்லை!
அந்தழிற் சோலை அமுதைச் சவைக்கின்றேன்!
முந்திவந்து வானில் முறுவலித்தான் வெண்ணிலவு!

இனியொரு பொழுதில் வசந்தமும் பிறக்கலாம்

உண்மையிது பொய்யில்லை

“நாடு செழித்திடவும் நல்லுணை கிடைத்திடவும்
பாடு படுமெங்கள் பாட்டாளி வர்க்கமே!”
மேடைகட்டி முழங்கிடுவோர் எமக்களித்த மென்மையிது;
பாடைகட்டக் கூடப் பச்சோலை எமக்கிலீலை!

ஆடி வருங்காறும் ஆழ்ந்துறங்கும் பார்மகளை
சோடி மழைவந்து தொடட்டணைத்துத் துயிலெழுப்பும்!
போடி மகனுக்கோ புதுப்புனலின் எக்களிப்பு;எம்
நாடி நரம்புகளில் மீண்டும் விறுவிறுப்பு!

ஓடும் உதிரத்தை உப்பு நீராக்குகிறோம்
வாடும் பயிருக்கு வேர்வை நீர்பாய்ச்சுகிறோம்
கூடும் அன்பிற்கும் கொள்கும் குழவிக்கும்
பாழும் உழைப்பாலே பயனேதும் இல்லையந்தோ!

“இலமென்று சோம்பி இருப்பாரைக் கண்டால்
நிலமெனும் நங்கை ஓகித் தலைகுனிவாள்”
அன்றறைந்த வார்த்தை; இன்று நடப்பதை
நேருக்கு நேர்பார்த்தால் நிலைமை புரிந்துவிடும்!

பாருக் குழைத்திடுவோர் பாட்டாளி வர்க்கமெனும்
பேருக் குள்ளெங்கள் பெருமை யெல்லாம்
ஊருக் குழைக்கின்றேன்; உண்மையிது பொய்யில்லை!
நேருக்கு நேர்பார்த்தால் நிலைமை புரிந்துவிடும்!

— மு. இராசரத்தினம்

(மட்./ ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை)

இருட்டும் வெயிலும் மாறி மாறி
இடைமறிக்கும் பயணங்கள்
தகிப்புடனும் தடுமாற்றத்துடனும்
தயக்கம் கொண்ட உணர்வுப் பாதங்கள்
இன்னும் சகிக்க வேண்டியவைகளை
நினைக்க ஒடுங்கும் இதயச் சுவர்கள்.

சுருக்கி விழித்த கண் குழிகள்
இறுக்கி இழுத்த இரு கோடுகள் போலே
முகத்தில் ஆயிரம் பிரதிபலிப்புகள்
மூளை பதிப்பித்தது புத்தகம் போலே.

இயற்கை அழிப்பால் பொய்த்த பருவம்
இடைக்கிடையே தான் இரண்டொரு தூற்றல்
சுருக்கி எடுக்கும் கானலில் நின்று
வாடையை நோக்கி வத்தங்கும் பயிர்கள்
அடிக்கடி வீசிய பனியும் தன்
அடிச்சுவடுகளை அழித்துக்கொண்டது.

இப்போது நடப்பது வரலாற்று வரட்சி
இனியொரு பொழுதில் வசந்தமும் பிறக்கலாம்
என்னைக் கேட்டா ரூரியன் உதிக்கிறது
எதிலும் சில விதிகள் இயங்குகின்றன
இன்றைய இரவின் வேதனைகளே
நாளைய விடிவின் பிரசவங்கள்.

நம்பிக்கைகள் மிக ஆழமானவை !

நன்றி சொல்லவேண்டும்!

மண்ணீர் செல்லவானந்தன்

வேளாண்மை வயலில்
வேளை தவறாது
வேலை செய்துவிட்டு
வேதனம் கேட்க
விரைந்தான் பொன்னன்!

மாடியபறையில்
மதுக்கிண்ணத்துடன்
மகிழ்வாய் அமர்ந்து
உலகை மறந்து
இன்ப மயக்கத்தில்
இருந்தார் கந்தர்!

வீழுந்தடித்து
விரைந்த பொன்னன்
வழமை போல
கந்தர் வீட்டின்
திண்ணை முலையில்
குந்திக்கொண்டான்!

பொன்னனைக் கண்ட
கந்தர் மனைவி
அந்தச் சேதி
அவரிடம் சொல்ல -
மெல்ல ஏறி
மேலே சென்றான்!

மாடிக்குச் சென்ற
கந்தர் மனைவி
மறுபடியும்
திரும்ப முன்னர் -

'பொன்னனா...? பொன்னனா...?
வரச்சொல் உடனே...'

என்று சொல்லி
எழுந்தார் கந்தர்!
கீழே இருந்த
பொன்னன் காதில்
கந்தர் வார்த்தை
காற்றுடனேயே
வந்து கலங்கி
நின்றான் பொன்னன்!

மனைவி வார்த்தை
மறுத்து - மறந்து
கீழே இறங்கி
வந்த கந்தர் -
பொன்னனை இழுத்து
மேலே சென்றார்!

விரைத்து - வியர்த்து
மாடியபறையில்
நின்ற பொன்னனைப்
பார்த்துச் சிரித்தது
மதுக்கிண்ணம்;
கந்தரும் பொன்னனும்
ஒன்றே என்று
சமத்துவ பேரிகை
முழங்கி நின்றது!

மகிழ்ச்சியுடனே
மாடியபறைச் சுற்றி
பார்த்த பொன்னன் -
கந்தர் அருந்திய
அந்த மதுவிற்கு
நன்றி சொல்ல
எண்ணிக் கொண்டான்!

பிறக்கும் புதுயுகம்!

எங்கள் -
உழைப்புச் செடிகள்
பூப்பது -
காசமலர்களல்ல;
வெறும் கலயம்
சுமந்த -
துன்பக் கனவுகளே...!
உருண்டோடும் வாழ்வில்
இருண்ட பாதைகளே -
நெடுந்தூரம்!
புயல் சுமக்கும் எங்கள்
மன இருட்காடுகள்
எரிந்து உருகுவது -
எந்தத்
தேவனின் வருகைக்காக...?
இவைகள் -
வெந்து தணிந்த காடுகளல்ல;
புழுதிப் புயலை வீதைத்துவிட்டு
இங்கே -
வீழ்ந்துபோன
மனித ஆத்மாக்களுக்காக -
உருகும் மெழுகு வர்த்திகள்...
இங்கே -
முடியப்போவது - ஒரு
யுத்தகாண்டம் மட்டும்தான்;
பிறக்கப் போவதோ -
ஏழை மனமானும் சாம்ராஜ்யம்!

எனடி?

கிள்ளைமொழி நானிருக்கத் தோழீ - அவர்
கிண்கிணியின் சென்ற தென்ன வோட?
தென்றாதமிழ்க் கிள்ளைமொழி
சிந்தைக்கினி தல்லவன்ற
மெல்லஇவர் சென்றகன்ற ரோட? - தெரிந்துவாடி.

சோலமணி நானிருக்கத் தோழீ - சிறு
குன்றிமணி பின் னுருள வோட?
வீசுமொளி கூசவைக்கும்
வேறுவழியில்லை யென்ற
நேசம்மறந் தோடிவிட்டா ரோட? - நன்றேசேடி?

மான்விழியாள் நானிருக்கத் தோழீ - பிற
மாதர்வழிச் சென்ற தென்ன வோட?
காதல்மொழி பேசவிழி
காணல்இனி தல்லவென்ற
கண்ணையா னென்னைவிட்டா ரோட? - அறியேனேடி.

தென்றலின்பம் நானிருக்கத் தோழீ - பெரும்
தீப்புயலுள் சிக்கிய தென் னோட?
மெத்தென உடல்தழுவும்
மேன்மையின்ப மாகாதென்ற
பித்துஎன்னை விட்டொழிந்தா ரோட? - சகிப்பேனோடி?

கன்னியெனைக் காக்கவைத்த கோலம் - இவர்
எண்ணி யுன்றாத தென்ன வோட?
மண்ணுலகி லொன்றுமனம்
மாசிலின்ப வாரியென்னும்
உண்மையிவ ரென்றுணர்வா ரோட? - தெரியேனேடி.

— கவிதம்

அறிமுகம்

நியதி இதுதான்

இளங் கொடியும் தென்றலுடன் அசைந்தாடும் - அதில்
இதழ் மலர்ந்த முல்லைமலர் சிரித்தாடும் - புது
நறு மணமோ சோலைதனில் புகுந்தோடும் - அது
நாசி வழி புகுந்து என்எனம் பாடும்.

சோலைதனில் தவழும் இளந் தென்றலிலே - தினம்
சோடியுடன் இருந்த கருங் குயிலசையும்
இசை பாடிடவே தேன் குரலசையும் - உடன்
ஆடிடவே வண்ணமயில் உடலசையும்.

இசை நடனம், தவழும் இன்பச் சோலையிலே - தினம்
இருந்து இன்பத் தேன் அருந்தத் தும்பிலரும்
வந்தவரை வரவழைக்க வண்ண மலர் - தன்
வனப்பான் இதழ்களிலே மது வளரிக்கும்.

வண்ண மயில் தும்பி சேர இளமலர்கள் - உடல்
வருடி இதச் சகம் படைக்கும் தென்றலிலே
கருங் குயிலோடிசை பாடிக்கனிப்பதினை - கதிரோன்
காண மனம் புழுங்கி தன் கதிரோடிப்பான்.

வஞ்சகனும் காரிருளின் வதைப்பினிலே
வாடித்தன் எழில் களைந்த சின்னமலர்
இசை நடனம் தனை இழந்த வேதனையில்
இதழ் உதிரும் கண்ணீராய் இரவினிலே.

— எம். சிந்துலா

பாரதி கண்ட பாவையரே

ஓ...மலர்களே...
 உன்னத கன்னி மலர்களே...
 உங்களைத்தான்...
 ஓம்! உங்களையேதான்...

இலட்சியங்களுக்காய் வாழ்ந்திங்கு
 இவ்வாத சரித்திரம் படைத்த
 “புரட்சிப்புலவன் பாரதி” கண்ட
 புதுபாய் பெண்களன்றோ நாங்கள்
 கலக்கங்கள் கண்ட போதும்
 கருத்துகளை மாற்றலாமோ..?
 “புலர்ச்சியைக் காண்பதே சமூகப்
 புரரசல் கனிவிருந்து” இதுவே
 இலட்சியம் நமக்கும் அதனால்...
 எழுந்திங்கு பணிசெய்வோம் வாரீர்!

கண்ணீரில் தினம்மூழ்கி வசந்த
 காலத்திற்காய் அழுகின்ற
 அந்நிலைகள் தனை விடுத்து
 அடைந்த “விடுதலை” காப்பதற்காய்
 பண்ணீரில் புஷ்பமென
 பாரெல்லாம் மணக்கும் நமது
 முன்னோரது பெருமைகளை
 முடங்கிப் போகவிடாது நல்ல
 தண்ணீராய் நின்றென்றும்...
 தளிர்ந்திடச் செய்வோம் வாரீர்!

பட்டம் பதவிகள்
 பாசாங்குக் கொள்கைகள்
 கொட்டி முழங்குவதால் மட்டும்
 குவலயத்தில் பயனேது...?

— கல்முனை ஜூல்பிகா ஷெரீப் —

திட்டப்படி வாழுதற்கு
 தெரியல்லவே பலருக்கு அதனால்...
 மட்டமாக எண்ணி
 மடக்குதற்கு நம்மை
 திட்டமிடு கின்றனரே
 தீதிதை விட்டு விடுவதா...
 கொட்ட மடக்கியவர் நல்ல
 குணமானதோர் சமுறை
 கட்டி யெழுப்பிடுவோம்...
 கால்தூக்கி யெழுந்து வாரீர்!

பெட்டைக் கோழிகள் கூவி
 பிறக்காது பொழுதென்று
 முட்டாள் கதை கூறி
 முழங்குவாரும் பலருண் டிங்கு...
 சேவல்கள் கூவுவதால்த் தானிந்த
 சேகமே புலர்கிற தென்ற
 செருக்கு அன்னவர்க்கு...ஆஹா!
 சிறுமையதைத்தான் என்ன சொல்ல...!

“இரவு பகல் மாற்றமென்பது
 இயற்கையின் நியதி” யன்றே...
 மரபு இதைமீறி வீண்
 “மடையர்” கற்பிக்கும் இத்
 தரவுகளுக் கெல்லாம் நாங்கள்
 தலை வணங்குவதோ...சீச் சீ...
 அரணாய் நின்றென்றும் சமூக
 அவலத்தை நீக்கியே
 தரும் தலைநாக்கிடச் செய்வோம்...
 தாய்க்குலமே எழுந்து வாரீர்!

அதற்காய்...
 எங்களது கரங்களை...
 இவர்கள் தறித்தாலும்...
 அங்க(ங்கள்) மிழந்தோராய்
 ஆக்கியே நின்றாலும்
 எங்களது பொருட்களை
 எடுத்தாள நினைத்தாலும்...
 எங்களது உரிமைகளை
 எமக்களிக்க மறுத்தாலும்...
 எங்களது உணர்வுகளை
 ஏற்காது போனாலும்...
 மங்கக் கூடாது நமது
 “மனக்குரல்கள்” ஒருபோதும்...
 மங்கவே கூடாதிந்த
 மதியற்றோர் செயல்களுக்காய்!

கோட்டிலும் எங்களது
 குரலின் வலிமையினை
 நாட்டியும் நாங்கள்
 நகக்கப் படினும் . உள்ளம்
 மீட்டிடும் இனிய
 மேலான கொள்கை(கள்) யுடன்
 கூட்டிலே அடைபட்ட
 “கூவும் புள்ளினம்”, போல்...
 நாட்டிலே உலவிடவும்
 நாம் தயாராகக் கூடாதென்றும்!

புண்ணிகர் நெஞ்சமுளோர்
 பொறுப்பற்ற சமுதாயம்

வழைக்கவர்கள்

மண்ணகத்தில் மாண்டு
மனிதநெறி தழைக்கும் வரை...
எண்ணங்கள் விழித்தெழுந்து
இதயங்கள் மகிழும் வரை
உண்மையில் எமது குரல்
ஒயவே வேண்டாம் வேண்டாம் !

தாய்க்குலத்தின் மூலமே
தளிர்க்கிறது சமுதாயம்
வாய்மையிடு மகான்களெ(ல்)லாம்
வந்து பிறக்கிறார் பூமிதன்னில்...
பேயர்கள் தா னிந்தப்
பெருமைகளை உணரவிடினும்
தூய்மையான தியாகமிவை
துலங்காது போய்விடுமோ !

ஓம்!
உலக வரலாறுகளில்
ஒளிர்வதற்கே பலரும்
திலகமாய்த் திகழ்ந்த எங்கள்
தியாகமிடு அன்னையே
தேவைப்பட்டார்...

ஏன்!
நானைய உலகமே
நமது மடிகளில் தான்
வேளைகளை எதிர்பார்த்து
விழிமுடிக்கிடக்கிறது...
அதனால்...
விழித்தெழு தாய்க்குலமே
விரைவாய்ப் பணிகள் செய்து...
அழியாத சரித்திர மொன்றை
அவனியில் அமைப்போம் !

பதில் இல்லாத கேள்வி

அன்று...
கண்ணகி
தன் மார்பைத் திருகியதால்தான்
மதுரை எரிந்தது.
இன்று -
நாங்கள்
எமது மார்பை திருக விட்டதனால்தான்
எங்கள்
எரிந்த வயிறுகள் நிறைந்து
குளிர்ந்தன...

அவள்
நீதிக்காக மதுரையை எரித்தாள்
நாங்கள்
பதிக்காக கற்பை எரித்தோம்.
அவளுக்கு நியாயம் கூற
ஒரு 'மன்னன்' இருந்தான்.
எங்களுக்கு நியாயம் கூறும்
'மன்னர்கள்' இருட்டில்
எமது கதவையே தட்டுகிறார்கள்.

கண்ணகியை
பகலில் தெய்வமாக்குபவர்கள்
எங்களை
இரவில் தெய்வமாக்கி
பணத்தால் அர்ச்சனை செய்கிறார்கள்.

கண்ணகியைவிட
தாழ்ந்தவர்களா நாங்கள்...?

— சூர். எப். நெளஸாத்.

பருவப் பல்கலைக் கழகத்தில்
காதல் பாடம் பயிலுமிந்த
'எண்ண' மாணவர்கட்கு
ஏற்றமிடு குருக்களீவர்கள் !

இவர்கள் கல்வியிலும்
இனிய கல்லூரிகள்
முதுகெலும்பிலாக் காளையரின்
முத்தான இதயங்களே !

இவர்கள் காணுமின்பங்கள்
இங்கிதமற்ற கணவுகள்தான்
சீதைகளீவர்கள் ராகங்களே
'சீதனம் ஒழிக' என்பது.

கன்னியர்கள் தானீவர்கள்
கன்னத்துக் கார் குழலில்
வெள்ளிக் கம்பிகளென
வெண் நரையாய் வீழ்கின்றன !

இவர்கள் நியதிகளெனின்
கடைவிழி வழியுவர் நீர்
வாடிய மலர் போன்ற
வதனத்தின் சோகநிலை !

— சம்மாந்துறையூர்
செல்வி மகாநா ஏ. மஜீட்.

பிறந்த பொழுதும் மறக்காரர்களும்

அந்த இரவை எப்படி மறப்பேன்?
 அந்த இரவின் அம்பலிப் பந்தை
 கூதற் பனியை, குடிசைச் சிறைக்குள்
 இருஞ்சிய பூச்சியை, இருதயத் துடிப்பை
 மறப்பது இலகோ? மசண்டையாய்... மசண்டையாய்...
 வைகறை பதுங்கி வெள்ளியைப் புசிக்கையில்
 சேவல்கள் அழுது சத்தியம் செய்கையில்
 எங்கோ தெருநாய் உயிரை விட்டது
 அந்த இரவிலே! அந்தத் தருணமே...
 இரத்த ஆற்றுள் நானும் மிதந்தேன்
 அதுதான் எனது ஜனை இரவு
 அந்த இரவை எப்படி மறப்பேன்?
 விடியற் குயிலின் இனிமைக் கீதம்
 பறவைக் கலைஞர் மீட்டும் ராகம்
 மக்கள் பேசும் தமிழின் அழகு
 உலகின் விந்தை பத்தும் பலதும்
 புத்தம் புதிதாய் தெரிந்து கொண்டதும்...
 எங்கள் சாயல், எங்கள் பழக்கம்,
 எங்கள் வாழ்க்கை, எங்கள் சமூகம்,
 எல்லாம் எல்லாம் உரிமைப் பட்டதும்
 நானும் உறுப்பினன் ஆகிக் கொண்டதும்
 தூரப் போன அந்த இரவு மறக்குமா?
 எனவே புனித இரவு மறக்குமா?
 பழைய நினைவுகள் அழிந்து போகுமா?
 சிந்தனைக் குதிரையை நிலத்திலே இறக்கினேன்...
 பிறந்த பொழுதே, பழைய நிலைமையை,
 அழுத பனியை, அருந்திய பாலை.
 கறுத்த மலத்தை, கதைகள் அனைத்தையும்
 இங்கு பலபேர் மறந்தே விட்டார்!
 செல்வச் செருக்கில் சிறுத்துப் போனார்!
 என்னை நானே கேட்டுக் கொள்கிறேன்
 ..மணித் தருவிலும் அறனை உண்டா?..

வைகறையூர்கள்

நெடுநாளின்பின் சன்னலைத் திறந்தேன்
 இனிய வசந்த இனைய ஞாயிறின்
 புத்தொளி தன்னை எதிர்கொள்வதற்காய்
 துன்பச்சிலந்தி வலைகள் சிதைய
 தூசிகள் கனக்கும் சன்னலைத்திறந்தேன்
 எங்கும் எங்கும் மலர்கள் சிரித்தன.
 எங்கும் எங்கும் பரவி நிறைந்த
 வசந்த நாளின் வைகறைச் செக்கல்
 இருளின் தீட்டை புனிதம் செய்தது
 மனிதனை விடவுமொர் மகத்துவம் உண்டோ...
 வாழ்வை மிஞ்சுமொர் இழப்பும் உண்டோ?
 நினைவின் வீரல்கள் ஓயாதுருட்டும்
 வீரக்தி மணிகளின் செயமாலையினை
 பாதாளத்துள் வீசி எறிந்தேன்.
 நொருங்கிப்போன ஊர்களின் நடுவில்
 நொடித்துப்போக மறுத்து நிமிர்ந்த
 மட்டக்களப்பு மானிடன் போல
 என்னையும் உணர்ந்து குதூகலமடைந்தேன்.
 புத்துணர்வோடு தென்றலை நுகர்ந்தேன்.
 எங்கே அந்த வானம்பாடி?
 அடைத்துக்கிடந்த என்னறையின் வெளியே
 பள்ளியொழுச்சி பாடிய பறவையே
 இதோ இதோ எனது கதவுகள் திறந்தது
 ஈடன் பூங்கா நடுவில் அமர்ந்து
 விலக்கப்பட்ட கனிகளைச்சுவைப்போம்.
 எனது வைகறை ஒளியைத் தடுத்தால்
 கைலயங்கியின் மருப்பையும் தகர்ப்போம்.

ஏக்கம்

எண்ணச் சுமைகளை
இறக்க வழியின்றி
ஏங்கித் தவித்தேன்...

எனக்கு மைத்துனர்
முறையாம் பலபேர்
என்னை அடைய
எதையோ கேட்டனர்...

சேனம் நகைகள் --
சேர்வரிசை என்று
அள்ளிக் கொடுத்தென்
பெண்மையை இழப்பதா?
வேண்டாமென்று
தனிவழி நின்றேன்...

எங்கிருந்தோ ஒருவர்
என்னைக் கவர்ந்தார்;
தன்னுள் என்னைத்
தாவி அணைத்தார்;
அன்னவர் சிறையில்
கைதியாய் ஆனேன்...

“ஏழையாய்ப் பிறந்தார்
என்னருந் தந்தை;
அயராத முயற்சியாலே
அரண்மனை கட்டிவிட்டார்;
அந்த வேர்வையில்
வந்தவன் நான்...
என்னை உருக்கி
உன்னைக் காப்பேன்...”
என்று மொழிந்த
அன்னவர் தந்தை...

எந்தன் குடிசை
மிதித்தொரு வார்த்தை
கேட்டிட வந்தார்;
கொதித்தது சுற்றம்...!

வந்த மனிதரை
விரட்டியடித்தார்;
ஏழையெந்தனை
எட்டி உதைத்தார்...

எந்தச் சாதியோ...
அவனைச் செய்வதோ?
என்று நகைத்தது
மைத்துனர் கூட்டம்...

என்ன சமூகம்
என்று நினைத்தேன்;
கண்ணீர் கரித்தது
காறி உமிழ்ந்தேன்!

மீண்டும் --

எண்ணச் சுமைகளை
இறக்க வழியின்றி...
இன்னுமின்னும்...
கன்னக் கதுப்புகள்
குழிவிழும் வரையும்...
ஏங்கி ஏங்கி...

- வீ. கே. எம்.



சிற்பிகள்

ஏ, சிற்பங்களே!
உங்களை உருவாக்கிய
அந்தச் சிற்பிகள்
மண்ணோடு மண்ணாகி
எத்தனையோ ஆண்டுகள்...
உங்கள் அழகை ரசிப்பவர்கள்
அவர்களை நினைப்பதுவுமில்லை.
எங்கள் உழைப்பால்
உதிரத்தால் நாங்களும்
மலையகச் சிற்பத்தை செதுக்கி
விளைநிலமாக்கி இன்றோ
ஓதுக்கப்படுகின்றோம்...
விரட்டப்படுகின்றோம்.
குறிஞ்சிப் பூமியில் -- எங்கள்
உழைப்பை உறிஞ்சி
களித்து வாழ்பவர்களுக்கெங்கே
இது புரியப்போகிறது.
இன்று நாங்கள்
சீட்டுக் கிழிக்கப்பட்ட
சிற்பிகளே!

- வெளியூர் வேந்தன்.

ராத்தாவும் ஓலைக்குடிசையும்!

ராத்தா ஏனோ நீ
ராத்திரியில் அழுகின்றாய்?
செத்தைக் குடிசைக்குள்
சேரழிந்து உன்போல
செத்து மடிகின்ற
சித்திகளை நினைத்துன்றன்
நெஞ்சம் வெடிக்கிறதா?
நித்திரையில் அழுகின்றாய்?

பெண்ணை மணப்பதற்கு
பெருந்தொகையாய்
சேதனத்தை
எண்ணி அடுக்குகின்ற
இனாரூர்களின் மத்தியிலே
கண்ணிகளாய் பலபெண்கள்
காலம் கடந்து நிதம்
திண்ணையிலே கிடந்துகொண்டு
திக்குள்ளே வாடுவதை
நினைத்தா நீ இன்னும்
நித்திரையில் அழுகின்றாய்?

ஓலைக் குடிசைகளில்
உணர்ச்சிகளை புதைத்துவிட்டு
வாழ வழியின்றி
வயிற்றுக்கோ ஒருவேளை
கூழும் இன்றி
கொடும் பசியால்வாடுகின்ற
ஏழைக் குமரிகளின்
எதிர் காலம் என்னாகும்...
என்று நினைத்தா நீ
இரவில் அழுகின்றாய்?

பெண்ணாய்ப் பிறப்பதுவே
பெரும் பாவம் என்றெண்ணி
கண்ணீர் வடிப்பதனால்
உன் கவலைகள் தீர்ந்திடுமா?
ராத்தா ஏனோ நீ
ராத்திரியில் அழுகின்றாய்?

- கல்முனைஆதம்.

‘ஹோ-சி-மின்’னின்

3 கவிதைகள்

ஒளி !

பூட்டிய -

எங்கள் சிறைக்கூடச் சுவர்களின்மேல்

ஒளிபரப்ப -

ஒவ்வொரு காலையும் -

மதில்மேல் உயரும் சூரியனே

எங்கள் சிறைக்கூடங்கள் -

இன்னும் இருளில்தான்.

ஆனாலும் -

எமக்கு முன் தொலைவில் தெரிவதுதான் -

ஒளி !

1942ம் ஆண்டு கலாங்காய் மாகாணத்தில் கைது செய்யப்பட்டு ஓராண்டு காலம் சிறை வாசம் அனுபவித்த ‘ஹோ - சி - மின்’, சிறைக்கூடத்திலிருந்து எழுதிய கவிதைகள் இவை !

மாலை

ரோஜாக்கள் மலர்கின்றன.

ரோஜாக்கள் -

வாடி உதிர்கின்றன.

மலர்வதும், மடிவதும் -

நிதர்சன நிகழ்வுகளே!

ஆனாலும் -

பூக்களின் நறுமணம் -

எங்கள்

சிறைக்கூடங்களுக்குள்

நுழையும் -

அனுதாபத்தோடு.

விடிகள்

விடிதலை -

நாள் தப்பாது அறிவிக்க -

கூவிடும் சேவலே!

மனிதனை -

கனவிலிருந்து மீட்கும்

உன் செயல் -

ஒரு சின்ன விஷயமல்லவே!

ஆங்கிலத்தினூடாக தமிழில் -

“ரூனரதன்”

குழப்பம்

வானும் நீரும் மண்ணும்படைத்து,
வாழுமுயிர்கள் எண்ண மினிக்க
தேனாயிறகை தேடி இணைத்து
தேசம் படைத்த தேவன் எனக்கே
பாரிற்படைத்த பாரிய ஜீவன்
பகுத்தறி வமைந்த மானிடனின்று
'சீரில்வழியே சிதைந்து செல்நோக்கம்
சிந்தனைக்கெட்டாது' சிதறி நிற்கின்றேன்!

ஓடு மிரத்தம், ஒழுகுங் கண்ணீர்,
ஓயாதுழைப்பில் வடியும் வியர்வை,
கூடுமின்பம், குறைகள் கண்டால்
கூவும் மனது, பசியினுணர்வு,
யாவுமொன்றாய்ச் சேர்த்தேன்; மனிதன்
யாருந்தரத்தால் ஒன்றே யென்று!
சாவுங் கொடுக்குஞ் சாதிசமைத்திவன்
சண்டையிட்டிங்கு அழிவதுமேன்?

காலமளந்து, கணங்கள் கணித்து,
கனிக்கும் வாழ்வின் வரம்பைவகுத்து,
ஞாலந்தந்தேன்; மனிதன் வாழ்ந்து
ஞானங்காண! என் பாதஞ்சேர!
பாதைதிரிந்து நிலையாமை மறந்து
பாரிலிருந்து என்றும் வர்ழநினைந்து
மோதியழிந்து நாடு பிடிக்கும்
மோசநிலையை இவன் தேடியதேன்?

மனங் கலந்து உடலிணைந்து
மகிழ்ந்து இன்பக் கடலமிழ்ந்து
இனம் பெருக ஆண்பெண்ணென
இருபிரிவை இகத்தில் தந்தேன்;
கூடிக் களிக்கக் கூலிகேட்டு
குமர்கள் கண்கள் குளமாயாக்கிப்
பேடித்தனமாய் வாழ நினைக்கும்
பேரழி விங்கு வந்ததுமேன்?

உழைக்கும் வாழ்வில் உவகைகாணும்
உயர் படைப்பாய் உருவகித்து
களித்தேன்; உடலில் வலுக்கொடுத்தேன்,
கரங்கொடுத்தேன், மனதில்
[உரங்கொடுத்தேன்.
உழைக்கத்தயங்கி உறிஞ்சித் தனது
உடலை வளர்த்து உயிரைக்காத்து
பிழைக்குமுயிர்கள் அட்டைகள் போலிவன்
பிறரின் உழைப்பில் வாழ்வதுமேன்?

— 'வைரவிஷ்ணு'

ஆசிரிய நட்சத்திரங்கள்

இந்த நட்சத்திரங்கள்
இப்போதும் தேயவில்லை
ஏனென்றால்
இவைகளிடம் ஒளிவாங்கிய
சூரியன்கள்
இவ்வுலகின் கதிரைகளில்
சுற்றுகின்றன
சுற்றுகின்ற சூரியன்கள்
சோபனத்தை வாரியிறைத்த
ஆசிரிய நட்சத்திரங்களை
காரியாலயக் கதிரைகளுக்கு
காரியங்கள் காட்டுவதற்கு
பல காலம்...
சுற்றவைக்கின்றனவே...

நெருப்புப் பட்டறையின்
நீறுபூத்த
இந்த ஆசிரிய இரும்புகள்
நீரைக் குடித்து
பாலைக் கொடுக்கும்
அன்னங்களாக நீந்துவதனால்தான்
சூரியக் கதிர்கள்
இன்றுவரை...
சுதந்திரமாய் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன!

இந்த நட்சத்திரங்கள்
இளைப்பாறிய பின்பும்
இரத்தங்களைக் கொட்டுவதுடன்
எத்தனையோ நாள்
இறப்பர் செருப்புகள் அறுந்துவிழ
கதிரைகளைப் பார்ப்பதற்காக
கடதாசிகளைப் பெறுவதற்காக
காரியாலயங்களுக்கு அலைந்து திரியும்போது
இந்தச் சூரியன்கள் மட்டும்
ஒன்றும் தெரியாதமாதிரி
ஏன்தான் சுற்றுகின்றனவோ?

— நல்லை அமிழ்தன்

விடிவொன்று ஓடிவரும் !

— பதியதளாவ கே. எம். பாறாக்

காலை விடிந்தவுடன்
கைகால் முகங்கமுவி
சாலைவழி திரிந்து
சரித்திரத்தைக் கெடுக்காது
ஆலையிலே இயந்திரமாய்
அனுதினமும் பாடுபட்டு
வேலைசெய் துயர்ந்து
வெற்றியினைத் தொடும்போது

விடிவொன்று ஓடிவரும்
வீண்கவலை நமக்கெதற்கு?

கோழைச் சமுதாயத்தை
கொண்டதாக இருக்காது
வேளையின் உயர்வறிந்து
வெளிக்கிட்டு உழைப்பதற்கு
முளைதனை ஒழுங்காக
முடுக்கியே முன்வைத்து
காளையாள் நாங்கள்
கழனிகளில் இறங்கிவிடின்

விடிவொன்று ஓடிவரும்
வீண்கவலை நமக்கெதற்கு?

உள்ளத்தில் நல்லவற்றை
உருவாக்கி நித்தமும்
கள்ளமுள்ள உள்ளத்தை
களற்றியே எறிந்துவிட்டு
பள்ளமற்ற வாழ்க்கைக்கு
பாதைதனை வகுத்துவிட
துள்ளிவிடும் சிந்தனையை
துணையாகக் கொண்டுவிடின்

விடிவொன்று ஓடிவரும்
வீண்கவலை நமக்கெதற்கு?

புயத்தைத் தூக்கிநின்று
புதுவாழ்வைப் பெற்றுவிட
துயரத்தைத் துரத்திவிட
தும்பியாய் மாறியிங்கு

பயத்தை நெஞ்சிலகற்றி
பயணத்தை நாம்தொடர்ந்தே
நயத்தால் நாம்உயர்ந்து
நல்லுலகைக் காணும்போது

விடிவொன்று ஓடிவரும்
வீண்கவலை நமக்கெதற்கு?

கந்தனும் அப்புசாமியும்
கலந்தர் லெப்பையுமாய்
இந்தயுகத்தின் கண்ணே
இலட்சிய விடிவுநோக்கி
சொந்தக் கரங்களையே
சுதந்திரமாய் இயக்க
சிந்தனை ஒன்றையே
சீராக்கி நின்றிடின்

விடிவொன்று ஓடிவரும்
வீண்கவலை நமக்கெதற்கு?



செந்தாமரை

ஒருபிடிச் சோற்றுக்காய்
ஊரெல்லாம் அலைந்து
உடலும் உள்ளமும்
ஒன்றாய் சோர்ந்து
தெருவில் அலையும்
'சேற்றில் முளைத்த
செந்தாமரைகள்' எங்கள்
உடலின் அழகில்
உவகை கொண்டு
வார்த்தைகள் ஆயிரம் பேசி
கற்பினைப் பறிக்கவென்று
காத்திருக்கும் காழகர்சூட்டத்தில்
மனஉறுதி கொண்டு
மணமாலை சூட்டி - எம்
கற்பினைக் காப்பதற்கு ஓர்
காளையும் இல்லையே !

— தம்பிலுவில் ஜெகா

தீரயொன்று தாருங்கள்

ஓளி செறிந்த வானம்
கருமை கொண்டதேன்?

செங்கீற்று சிதைந்து
போனதுமேன்?

முடிவற்ற மழைமேகம்
சூழ்வதற்கா விடிவின்
பேரொளிக்காய்க் காத்திருந்தேன்?

சாலை முடிவதனில் சத்திரத்தைக்
காண்பதற்கா வேதனையில்
நடந்து வந்தேன்?

நெஞ்சத்து வெப்பம் தணிக்க
குளிர் தேடி வந்ததனால்
உடல் வெப்பமேறிக் காய்ந்துதான்
போகிறேன்!

நுனியரும்பு தழைக்குமென்று
மேல் நோக்கியதால்
அடிமரம் அழுகியதைக்
காணவில்லை!

அழகுக்கனவுகளை அதிகமாய்ப்
புதைத்ததனால்
இதயவாயில் இறுகி வெடித்துக்
கணப்பதனால்
கண்ணீர்க் கண்களுக்குத் திரை
தேடித் தவிக்கிறேன்!

- ஹபுகஸ்தலாவை ஏ. ஏல். நலீபா.

தபாற் கட்டளைகள், காசுக்
கட்டளைகள் யாவும்

‘ஆசிரியர், “தாரகை”
! மட்டக்களப்பு’

என்ற பெயருக்கே
எழுதப்பட வேண்டும்.

தாரகை

சிறுகதைப் போட்டி

விபரங்கள்

அடுத்த இதழில்!

புகழக்காக அல்ல!

பாதையில் கிடந்த வாழைப்
பழத்தோலை எடுத்த தெறிந்தேன்
வீதியில் கிடந்த முள்ளை
வேலியில் எடுத்துப் போட்டேன்
வேடிக்கைக் கும்பல் என்னை
‘விசரன்’ என் றுரைக்கக்
கேட்டால்

வேதனை கொள்ளு வேனோ?
விணருக் கஞ்ச வேனோ?

கத்தியை வைத்துக் கொண்டு
கைப்பிள்ளை நிற்கக் கண்டு
கத்தியைப் பறித்தேன்; பிள்ளை
கதறினான். கண்டோர் என்னை
“புத்தியில் லாதான்” என்று
புகழாரம் சூடக் கேட்டால்
சித்தமும் கலங்கு வேனோ?
சிறுசொல்லுக் கஞ்ச வேனோ?

கன்னியைக் கற்பழிக்க
காமுகர் சூழ்ந்த போது
முன்சென்று அவளைக் காத்தேன்
மூடரின் தீர்ப்பிலே யான்
கன்னியைக் கெடுக்கச் சென்ற
காதகன் ஆகி விட்டேன்
என்மனம் கலங்கு வேனோ?
இழிஞர்வாய்ப் புகழும் ஏனோ?

— யரிபூரணன்

இனிய உபசரிப்புடன் கூடிய *With the Best*

* சுவையான சிற்றுண்டி வகைகளுக்கும்

* சைவ - அசைவ உணவு வகைகளுக்கும்

நாடுங்கள்

மெட்ரஸ் கபே

இல. 41, திருமலை வீதி,

மட்டக்களப்பு.

HALVE YOUR TYRE
MILEAGE COSTS BY
RETRADING YOUR TYRES
AT

London & North A. S. C.
RONALDSONS

Old Rest House Road,

BATTICALOA.

• உபயோகம் யுகிக்கு இலக் 'காரைத்' : 0651-2670
• ப்புக்கப்பட்டிய . இலக் ரி T'phone: 0651-2670
• ஸ்ரமன்லெய் , ஸ்கை : ரி யரிசிடி காமர்
• ஸ்கை : ரி யரிசிடி காமர்

With the Best Compliments

யுக்ஞககலை ஸாண்ட்ரூசி ஸாயலகை *

யுக்ஞககலை from ஸாண்ட்ரூசி - ஸாண்ட்ரூசி *

இலக்கிய

யுக ஸாண்ட்ரூசி

மட்டக்களப்பு

இல. 41, குமாரசாமி வீதி

HALVE YOUR TYRE
MILEAGE COSTS BY
RETRADING YOUR TYRES
AT

P. T. Arasan & Son

26, BAR, ROAD, BATTICALOA.

- வெளியீடு : 'தாரகை' கலை இலக்கிய வட்டம்.
- முகவரி: 21/4, பாத்திமரகிரி வீதி, மட்டக்களப்பு.
- நிர்வாக ஆசிரியர் : கண. மகேஸ்வரன்.
- அச்சுப்பதிவு : கத்தோலிக்க அச்சுப்பதிவு, மட்டக்களப்பு.